

Van deur tot deur

Een blijspel in vier bedrijven

Door Bruno Buteneers

De toelating tot opvoeren van “Van deur tot deur” moet aangevraagd worden bij :

AUTEURSBUREAU ALMO BVBA

Jan van Rijswijcklaan 282,

B-2020 Antwerpen

Telefoon: +32-(0)3/260 68 10 Fax: +32-(0)3/216 95 32

info@almo.be – www.almo.be

Van deur tot deur

Korte inhoud

Kwaliteitsvolle badhanddoeken, krasvrije kookpotten of schoonmaakproducten...

De deur aan deur verkopers van het bedrijf Mendax proberen het allemaal te slijten.

Nu dreigen ze hun job te verliezen en aan de deur te worden gezet, want haast niemand koopt nog producten aan de deur.

Maar ook voor de poetsvrouwen van het bedrijf ziet de toekomst er niet al te rooskleurig uit.

Is het toeval dat net deze twee diensten het binnen het bedrijf moeilijk krijgen of zit er meer achter? Kunnen de deur aan deur verkopers en de poetsdienst hun krachten bundelen en hun toekomst binnen Mendax verzekeren?

De vlotte verkopers **Christian**, **Cindy** en **Eveline** spotten met de deur aan deur verkopers **Jonas**, **Frank**, **Femke** en **Ben**. Tegen beter weten in sluit **Jonas** een weddenschap met hen af om een onverkoopbaar product toch aan de man te brengen. De winnaars blijven en de verliezers... staan op straat.

Poetsvrouwen **Jeannine** en **Valerie** ontfermen zich over hun naïeve collega **Alida**.

Op een dag wordt zij van diefstal beschuldigd. Ze sluiten de rangen en vechten voor hun toekomst binnen het bedrijf.

Rolverdeling/ spelers: 4 mannen en 7-14 vrouwen

Jonas: altijd ontspannen, naïef, laat zich door niemand opjuttten.

Ben: vrolijk, uitbundig, lawaaierig.

Frank: sombere man (met paardenstaart).

Femke: enthousiast, werkt halftijds.

Jeannine: bazin van Poets wederom Poets, moederkloek, kordaat.

Alida: verlegen en onzeker, maar wel ontwapenend.

Valerie: ondersteuning van Jeannine, vrolijk en goedlachs.

Christian: arrogante verkoper, vol van zichzelf.

Cindy: meeloopster van Christian.

Eveline: meeloopster van Christian.

Griet/Bea/Ra/Vrouw 1: (huis)vrouwen die de deur openen.

Sabine/Tanja/Sonja/Vrouw 2: (huis)vrouwen die de deur openen.

Decor (simultaan)

Een kantine of ontspanningsruimte van een bedrijf. Rechts staat er een deur (op ongeveer ¼ van het podium) Die deur stelt telkens een andere voordeur (op straat) voor waar de verkopers aanbellen. Als de spelers helemaal op de voorgrond spelen, dan stelt dit de openbare weg voor. Dit kan verduidelijkt worden door een straatbeeld te projecteren op de achtergrond.

Ook de poetsvrouwen poetsen in diezelfde kantine of ontspanningsruimte. Aan de linkerkant zijn een of twee deuren en die stellen de toiletten voor.

Tijd

Het stuk speelt zich af op enkele dagen. Het slot een jaar later.

Bedrijf 1

(Frank en Femke zitten aan tafel in de ontspanningsruimte.)

FRANK: *(zeurderig)* Altijd één boterhammetje zeg ik tegen mijn vrouwtje Patricia.

FEMKE: Eet jij maar één boterhammetje? Komen jullie dan twee weken toe met één brood?

FRANK: Neen, Femke, ik eet liever 's avonds een hapje meer als we samen zijn. Veel leuker dan hier op het werk. Niet kwaad bedoeld, hé, Femke. Ik vind joi en Ben fijne collega's. Jij doet me zelfs aan mijn oudste dochter denken. Ook zij studeert nog verder. Ik vind het knap dat je hier halftijds werkt om je studies te bekostigen.

FEMKE: Dank u, Frank! Ik wil alles zelf betalen en niet afhankelijk van anderen zijn.

FRANK: Heel zelfstandig, Femke!

FEMKE: Weet je wat me het meest aansprak in deze job? Zoveel nieuwe mensen ontmoeten.

(Frank bromt iets onverstaanbaar en kijkt wat zuur voor zich uit.)

FEMKE: Achter iedere deurmat een ander leven. Zoals op een deurmat zo mooi geschreven stond: welkom! Laat hier al je zorgen achter!

FRANK: Ja, ja. Ik ben vlak voor een deur eens een meter diep gevallen. Geen mat, maar een keldergat.

FEMKE: Achter iedere deurmat dan een ander verhaal!

FRANK: *(zucht)* Zoveel verhalen krijgen we niet meer te horen. De mensen kopen niet meer aan de deur. We irriteren de mensen, ze hebben nooit tijd. We zitten bijna in dezelfde categorie als de mug of de strontvlieg.

FEMKE: *(mijmerend)* De eerste twee weken verkocht ik niets. Ik moest mezelf echt dwingen om de mensen aan te spreken.

FRANK: *(leeft even op)* Tot je één goede dag had en je die klik maakte.

FEMKE: Jullie hebben me echt geholpen. Geen competitiedrang of haantjesgedrag maar echte vriendschap.

(Jonas komt aarzelend op, hij zet een kooitje aan de kant.)

JONAS: Goedemorgen, ik ben Jonas. Jullie nieuwe collega... denk ik.

(Femke loopt op Jonas af.)

FEMKE: *(enthousiast)* Aangenaam, ik ben Femke. Als het stopt met regenen, dan gaan we op ronde!

(Frank staat recht en geeft een slap handje.)

FRANK: Ik ben Frank. Zeg Jonas, wat zijn uw werkervaringen tot nu toe?

JONAS: Ik heb een week in een bibliotheek gewerkt, drie dagen in een hamburgerrestaurant en één dag in een vismijn.

FRANK: *(droog)* Een echt volhoudertje dus.

(Ben komt op gestormd.)

BEN: *(boos)* Ah, is dat hier de nieuwe die mij gaat vervangen? Of wat is er hier allemaal aan de hand?

JONAS: *(aarzelend)* Oei, sorry. Ze hadden me bij het interimkantoor verteld dat ik hier iemand mocht vervangen. Ik dacht dat je al weg was.

BEN: *(fel)* Al weg was? Hier sta ik toch? Mijn graf is nog niet gegraven en je staat er al op te dansen.

JONAS: *(stamelt)* Ik...euh...

(Ben slaat Jonas op de rug en begint te lachen)

BEN: Niks van aantrekken, makker! Een grapje! Ik ben *den Ben* en overmorgen ga ik tappen in danscafé *The Coconut*. Op commissie!

FEMKE: Is dat dat nieuw café waar veel gescheiden vrouwen komen?

BEN: Ja, en die zien niet op een cent, want de alimentatie... is voor hun vent. Ik kan het weten. Negen jaar getrouwd, 18 jaar afdokken.

JONAS: (*opgelucht*) Oef, ik wil echt niet op slechte voet starten. In de vismijn was er al iemand die de hele dag afgehakte vissenkoppen naar mij smeed. Hij riep iets Russisch: *Bolvan! Bolvan! Bolvan!*

FEMKE: (*meelevend*) Wat een rot collega!

JONAS: (*sip*) Dat was mijn baas.

FEMKE: Ik was net over ons bedrijf Mendax aan het vertellen. Eigenlijk staat onze afdeling zo goed als los van de rest van dit bedrijf.

BEN: Wij zijn rebellen! Piraten. We varen onze eigen koers en we laten ons niet in een vakje duwen.

FRANK: Ooit was het nochtans anders. De stichter van dit bedrijf, Joseph Mendax, heeft in de begindagen zijn product zelf van deur tot deur moeten slijten.

BEN: Zoals die miljonair... Mark... Mark Coucke. In 1987 hé, toen verkocht die als 22-jarige door hemzelf gefabriceerde shampoo van deur tot deur.

FEMKE: Ik denk dat Steve Jobs ook zo begonnen is. Die verkocht eerst Ipods en- pads aan de deur, niemand moest die hebben... ook zijn Appels niet.

FRANK: Verkocht die man van Microsoft zijn *windows* ook aan de deur?

FEMKE: Dit bedrijf is groot geworden door deur aan deur te verkopen. Wat meer erkenning zou op zijn plaats zijn.

FRANK: Van topafdeling zijn we jaar na jaar gezakt. (*beteuterd*) De cirkel is eigenlijk terug rond.

FEMKE: Ik ga u missen, Ben! Door weer en wind, altijd goed gezind!

BEN: Ik hou van verandering in het leven. Een bij zit ook niet de hele dag op dezelfde plant. Die zoemt ook van bloem tot bloem. Bzzzzzz!

FRANK: En Jonas, dit is dan je droom job?

JONAS: Ik wil eigenlijk striptekenaar worden.

BEN: (*enthousiast*) Ik zie zijn komst als een eer om mijn kennis door te geven. Om iemand nieuw op te leiden. De kneepjes van het vak te leren. Ik de mentor, jij de leerling. Zoals dat groen ding in *Star Wars*, Yodi, ofzo.

FEMKE: Van Ben kan je echt veel leren, die heeft enorm veel mensenkennis. Hij leest de mensen zoals een boek. En Ben houdt van plezier maken, veel plezier!

BEN: We gaan van deur tot deur, maar zelf ben ik een echte... *deurzakker!* (*lacht hartelijk*)

FEMKE: En hij lust wel eens een pintje!

BEN: (*trots*) Zit in de genen! Mijn vader is destijds in een brouwerij in een grote ketel bier gevallen en... verdronken.

JONAS: Oei, dat is verschrikkelijk!

BEN: (*droevig*) Ik zie, als klein mannetje, de politie nog bij ons thuis aanbellen. Ik hoor mijn moeder nog steeds vragen: 'Zo verdrinken in een grote ketel bier, heeft ons vader niet te fel afgezien?'

(*Femke onderbreekt Ben zijn verhaal.*)

FEMKE: 'Afgezien?' vroeg de politie, 'hij is eerst drie keer uit het vat gekropen om te gaan plassen.'

(*Ben buldert van het lachen.*)

FRANK: (*ernstig*) Veel leven in de brouwerij. Die grap vertelt hij aan iedere nieuwkomer. De laatste tijd dus veel, want jij bent al de tiende nieuwkomer.

JONAS: Dit jaar? Het is pas...

FEMKE: ... deze maand! Haast niemand wil dit werk nog doen. Onbegrijpelijk!

BEN: Zelf ben ik bij de Frank begonnen. De Frank heeft mij destijds onder zijn vleugels genomen, maar ik was daar heel snel onderuit. (*fladdert met de armen*) Of een cocon die een mooie vlinder wordt!

FRANK: Ik voel me toch meer een mot.

FEMKE: Ben is een beetje zoals een zeeman.

JONAS: Een zeeman?

FRANK: Zeemannen hebben in iedere haven een ander liefje.

BEN: *(fel)* Ik heb in iedere straat wel *ne maat*. En in ieder stad... loer ik wel eens naar *een ferm gat!* *(lacht)*

FEMKE: *(bewonderend)* Ben kan het heel goed uitleggen.

BEN: Af en toe was het wel eens bingo met een madame, dat geef ik toe. Ik ben een geboren verleider. Langs de voordeur binnen en als de man vroeger thuiskwam, dan stilletjes langs de achterdeur weer buiten. *(afgeleid door de kooi)* Zeg, wie heeft er hier zijn kat meegebracht?

FRANK: *(zucht)* Ik krijg niets meer verkocht de laatste tijd. De rekeningen stapelen zich maar op. Het is allemaal begonnen sinds mijn paardenstaart grijs begon te worden. Ik begin er uit te zien als een oude pianist.

BEN: *(kordaat)* Frank, niet zeveren, hé! Ik ben bij u begonnen, jij hebt me de knepen van het vak geleerd! Jij kon zelfs zand aan een Arabier verkopen.

FEMKE: Of sneeuw aan een Eskimo!

BEN: Of neen, ondergoed aan een nudist!

JONAS: Ik weet er ook eentje: leugens aan een politieker!

(Ben, Jonas en Femke lachen hartelijk.)

FRANK: *(sip)* Jaja, lang geleden. Ik ben het kwijt. De tijden zijn veranderd. Mensen kopen niet meer aan de deur. Ze kopen alles op het internet. Onze producten moeten ze niet hebben.

JONAS: Zijn er tegenwoordig ook niet veel bedriegers op pad?

FEMKE: *(knikt)* Er was eens een doofstomme verkoper. Hij hoorde niets en hij kon niks zeggen, hij bedelde om geld met zo een bordje om zijn nek. Toen een combi van de flikken toeterde, toen draaide hij zich om en stak hij vriendelijk zijn hand op.

FRANK: Of fraude met goede doelen. Ze vragen geld voor een ziekte die niet bestaat.

BEN: Ik laat me maar één ding aansmeren... en da's zalf.

FEMKE: Onze Ben is altijd in vorm!

BEN: Ik ben wie ik ben, iemand moet het zijn. Allez, voor we op ronde gaan, ga ik nog rap in het café bij Natasja aan de overkant een pintje binnen kappen.

(Ben stormt weg en botst bijna tegen Christian. Cindy en Eveline volgen hem.)

BEN: De man en de dames van de verkoopafdeling!

(Christian bekijkt het kooitje langdurig.)

CHRISTIAN: Heeft iemand zijn kat meegebracht? Wat zit er in dat kooitje?

JONAS: Ze vroegen om een das mee te brengen.

(Femke begint te lachen.)

FEMKE: Meen je dat? Heb jij een echte das bij? Zo'n marterachtig beest?

FRANK: Een das?

JONAS: Ik kreeg een bericht. *(haalt gsm boven)* Kijk, lees maar: *vergeet geen das, dat staat chique.*

CHRISTIAN: Waar hebben jullie deze opgetrommeld? Onnozelaar!

(Ook Cindy en Eveline lijken Jonas uit te lachen.)

FRANK: Ik geef het niet graag toe, maar nu heeft Christian toch een beetje gelijk.

JONAS: Ik dacht dat het zo een geniale toegangsproef was zoals bij topbedrijven zoals *Google of Microsoft.*

(Jonas gaat hoofdschuddend neerzitten.)

CINDY: Je bent hier bij Mendax! Vind je niet wat je wil, kijk straks... bij Mendax.

FEMKE: Bij Google stellen ze vragen zoals: hoeveel getallen tussen 1 en 1.000 bevatten het cijfer 3? Of: hoeveel pianostemmers lopen er rond op de aarde?

EVELINE: *(hoofdschuddend)* Ja, dit is zeker iets gelijkaardigs.

FEMKE: Hoeveel manieren kun je bedenken om een naald in een hooiberg te vinden?

JONAS: Da's een gemakkelijke! In brand steken en daarna de naald oprapen.

CHRISTIAN: *(spottend)* Hoeveel idioten solliciteren er bij de deur aan deur verkopers van Mendax? Dat zou een goede vraag zijn!

JONAS: *(ernstig)* Elf! Ja, elf deze maand.

EVELINE: Brengt hij morgen misschien... een vlinder mee?

CINDY: Die is serieus in zijn hemd gezet.

(Christian, Cindy en Eveline lachen.)

CHRISTIAN: Jij bent dus de nieuwste topverkoper bij de deur aan deur afdeling...

EVELINE: *(minachtend)* ...de leurders, de straatverkopers.

CINDY: *(intimiderend)* Het laagste van het laagste. De kelder van dit bedrijf. Dieper kan je niet zakken.

JONAS: Op de kelder steunt wel het hele gebouw, hé!

(Eveline stapt op Jonas af en gaat uitdagend op zijn schoot zitten.)

EVELINE: En wat moeten de heren deze maand... verpatsen. Plastieken badhanddoeken?

CINDY: *(spottend)* Bijtende producten?

FRANK: Het enige bijtende product dat ik ken zijn valse tanden.

EVELINE: Albanese kookpotten van klei?

JONAS: Ik dacht... encyclopedieën.

(Christian, Cindy en Eveline lachen. Eveline gaat van Jonas zijn schoot af.)

CHRISTIAN: Een geluk dat dit bedrijf subsidies krijgt om jullie dienst te laten blijven bestaan.

FEMKE: Christian! Stop met ons te plagen.

CHRISTIAN: Plagen? Femke, jij hoort daar niet thuis. Kom bij ons werken. Je verdoet je talent.

FEMKE: Ik kom graag onder de mensen.

(Christian, Cindy en Eveline gaan weg. Jonas veert recht.)

JONAS: Wat een arrogante kwast!

FRANK: Die arrogante kwast is wel haar verloofde.

JONAS: Wat? Dat meen je niet?

FEMKE: Ja, thuis is hij echt heel lief. Maar Christian wil carrière maken. Hier op het werk is hij meedogenloos. Hij is echt een topverkoper, een alfamannetje.

JONAS: Femke, kan hij uw studies dan niet bekostigen?

FEMKE: *(fel)* Sorry, maar dat wil ik niet. Een man moet mij niet onderhouden. *Hashtag* onafhankelijke vrouw.

FRANK: Die hashtags... ik snap dat toch niet. Daar moest je vroeger op de telefoon op duwen als je wilde afsluiten.

JONAS: Een alfamannetje en een alfavrouwtje. De sterkste en slimste dieren uit de roedel.

FRANK: Christian is een aanwinst voor Mendax. In de nieuwsbrief staat hij dikwijls op de eerste plaats bij de topverkopers.

FEMKE: Hij wordt door de grote bazen gerespecteerd.

JONAS: Hoeveel encyclopedieën zijn er eigenlijk geleverd?

FRANK: Een paar paletten. Er stonden rare tekens en tekeningen op de folie die er rond zat. *(huivert)* Ik krijg plots een koude rilling, een akelig voor gevoel.

FEMKE: Begin weer niet met dat bijgeloof hé. Weet je nog toen je niet durfde aanbellen bij huisnummer dertien omdat het zogezegd ongeluk zou brengen? Ben heeft daar toen een geweldige verkoop afgesloten.

FRANK: Toch het beste bewijs dat het mij ongeluk brengt.

JONAS: Ik voelde het net ook (*rikt*)

FEMKE: Begin jij ook al niet.

JONAS: Of was het de airco? Of een windstoot? Van die wind die onder de kier van een deur door kan en die je toch voelt.

FRANK: Of toen die zwarte raven boven ons hoofd cirkelden (*imiteert kraaien*)

FEMKE: Niet moeilijk, dat was vlak naast het vogelopvangcentrum.

FRANK: Heeft iemand van jullie gisteren ook die reportage gezien over moderne kunst?

JONAS: Neen, een hele avond lag het internet plat, geen *Netflix* maar *just niks*.

FEMKE: Ja, ik wel. Een paar duizend euro voor badmintonrackets met pluimen op of voor beschilderde teenslippers. (*denkt even na*) Ansy, zo heette die kunstenares.

FRANK: Misschien had ik kunstenaar moeten worden. Mijn tuinhuis en zolder staan nog vol moderne kunst.

JONAS: Je ziet er wel zo een beetje kunstig uit of... zoals een pianoleraar.

FEMKE: Sommigen vinden Ansy een genie, anderen vinden haar een op sensatie- en winstbejag hunkerende nar.

FRANK: Collega's, het is tijd om centen te gaan verdienen.

(*Frank, Femke en Jonas willen weg gaan.*)

FEMKE: Vergeet uw das niet!

JONAS: (*beteuterd*) Een hele nacht voor niets opgebleven om dat dier te vangen.

(*Jonas neemt het kooitje en ze gaan af. Drie poetsvrouwen komen op en ze zijn druk in de weer. Christian komt uit een linkse zijdeur of het toilet.*)

CHRISTIAN: Ik heb daar een mooie verrassing achter gelaten voor u.

ALIDA: Oh, dankjewel, meneer! Dat is zeer attent van u.

(Christian wandelt af.)

JEANNINE: Alida, meisje, jij moet nog veel leren. Je werkt hier nu een paar weken en je doet je werk goed. Maar als je niet wat taaier wordt, dan vermorzelen ze u.

VALERIE: Zo naïef en onschuldig! Net zo'n schattig ding uit een Disney film.

JEANNINE: Asse-poets-ster.

ALIDA: Ik dacht echt dat die meneer...

(Ze poetsen even in stilte verder.)

VALERIE: Zeg, Alida. *(Stoot haar aan)* Je ziet dat niet vaak hé, de bazin die mee poetst.

JEANNINE: *(kordaat)* Ik heb eerst jarenlang voor één van de grote spelers in de schoonmaaksector gewerkt. Tien jaar geleden heb ik zelf *Poets wederom Poets* opgericht.

VALERIE: Nu stuurt ze zelf een 25-tal mannen en vrouwen de baan op om te poetsen.

ALIDA: Mijn mama zegt soms ook dat ik te goedgegelovig ben. Van jullie kan ik nog heel veel leren. Ik doe altijd hard mijn best. Wat je vandaag plant, kan je later oogsten en opeten.

JEANNINE: En nog wat later... *(wijst richting toilet en wappert met de handen voor de neus)*.

VALERIE: Werknemers werken soms hun frustraties uit op de toiletten. Er is één gouden regel: hoe dikker de pré, hoe vuiler de wc!

ALIDA: Druipt de kak van de muur, dan stuurt Jeannine een dikke factuur!

(Valerie en Jeannine proesten het uit.)

JEANNINE: Was dat maar waar! Iedereen wil een werkplek die proper en aantrekkelijk is, maar het mag geen tijd of zeker geen geld kosten.

VALERIE: Alida, jij bent echt een vrolijke meid.

ALIDA: Ik laat graag mensen lachen. Maar ik ben vaak te verlegen.

JEANNINE: *(strenger)* Maar af en toe heb ik het gevoel dat wij de mensen terug moeten opvoeden. *(richting publiek)* Dan ik denk: 'Doe jij dat thuis ook?'

VALERIE: Wij komen wc-potten tegen die tot aan de bril propvol stoelgang zitten. Hoe ze dat doen? Ik weet het niet.

JEANNINE: Het lijkt soms alsof de uitwerpselen er met een emmer zijn ingegoten.

ALIDA: *(lacht)* Net een grote dikke olifant die zijn gevoeg komt doen in een klein vingerhoedje. Een circusact!

VALERIE: Bijna moderne kunst van Ansy.

ALIDA: De bekendste onbekende kunstenares. Haar werken zijn ongelofelijk veel geld waard! Zelf in mijn thuisland is zij bekend.

VALERIE: Ach kunst. Iemand moet maar zo gek zijn om dat te betalen.

ALIDA: Ik heb al gemerkt dat sommige mensen graag een praatje met ons maken.

JEANNINE: *(onverstoord)* Veel werknemers storten ook hun hart bij ons uit.

VALERIE: In bedrijven waar vooral mannen werken, gebeurt het wel vaker: die paar vrouwen die er werken, zijn jaloers als de poetsvrouw met wat aandacht gaat lopen.

JEANNINE: Vrouwen zijn venijniger.

VALERIE: Nee, ik hoef die aandacht niet. Geven ze me een compliment, dan vind ik dat leuk. Zeggen ze niks, dan is het ook goed.

JEANNINE: De echt grote baas, die loopt meestal niet naast z'n schoenen.

VALERIE: Hij hoeft de grote jan niet uit te hangen, hij is de grote jan.

JEANNINE: En Alida, een poetsvrouw ziet alles!

ALIDA: En ruikt ook alles! *(wappert met de hand)*

VALERIE: Soms weet ik zelfs wie er ontslagen zal worden, nog voor die arme mens het weet.

JEANNINE: In elk bedrijf werkt er wel een rotte appel. De meeste bazen zijn er blind voor, maar ik zie dat.

VALERIE: Dan staan we te kuisen in het toilet en horen we ze foeteren dat ze straks eens goed hun gedacht zullen zeggen tegen de baas! Maar dan komen ze buiten en zeggen ze niks. Ze durven niet.

JEANNINE: Alida, wat is onze belangrijkste regel?

ALIDA: Als poetsvrouw moet je vooral goed kunnen zwijgen.

JEANNINE: Heel juist!

VALERIE: En goed poetsen, natuurlijk ook! We hadden ooit een collega die onder de bureaus ging slapen.

JEANNINE: Allez, zei ze dan, van kuisen word je toch niet moe?

VALERIE: Niet moeilijk.

JEANNINE: Bij de schoonmaak draait alles om de geur.

VALERIE: De industriële producten waarmee wij werken, zijn ecologisch afbreekbaar en geurloos.

ALIDA: Maar als de mensen niets ruiken, dan denken ze dat we niet hebben gepoetst. Het moet lekker ruiken.

(Alida spuit uitbundig met een spuitbus in het rond.)

JEANNINE: Goed, Alida! Je leert snel bij. Kom we gaan boven de burelen poetsen.

ALIDA: *(mijmerend richting publiek)* Als een rommelig bureau het teken is van een rommelig brein, wat moeten we dan denken van.... een leeg bureau?

(Het nummer Gold On The Ceiling van The Black Keys begint. Jonas en Femke komen op. Vooral Jonas stapt heel enthousiast, haast zoals een stripfiguur. Het lied speelt 29 seconden, tot vlak voor de zang.)

FEMKE: Als je goed kan tekenen en striptekenaar wil worden, heb ik dan misschien al ergens iets van u gezien?

JONAS: Als vakantiejob mocht ik het strikje van Wiske tekenen en inkleuren.

FEMKE: Ah! Heb je toevallig voor de strips van FC De Kampioenen niet de *moustache* van Boma gedaan? Ik herken precies diezelfde klare lijn daarin...

(Jonas schudt van neen. Jonas en Femke stappen op de voordeur af.)

FEMKE: Dus eerst doe ik samen met u het eerste deel van de straat.

JONAS: Als we Ben en Frank tegemoet komen, dan ga ik met Ben verder en jij met Frank aan de andere kant van het straat.

FEMKE: Klopt, en denk er aan: slechts 5% zal ja zeggen, 10% neen, maar 85% kan je nog overhalen.

JONAS: Ik ben 100 % zenuwachtig.

(Jonas klopt aarzelend op de deur aan. Na een tijd doet Griet open.)

GRIET: Oh neen, leurdere! Ik was net met vier kookpannen aan het jongleren. In de woonkamer maken mijn kinderen ruzie om de PlayStation, de jongste heeft de waterpokken, onze hond vreet de pantoffels op en mijn man... Ja, mijn man ligt rustig met zijn gsm in de zetel met zijn vingertje te vegen. Om alles nog eens erger te maken ...

JONAS: ... belde uw schoonmoeder?

GRIET: Neen! Bellen jullie hier aan om me het een of het ander te verpatsen.

JONAS: Mevrouw, wij zijn vertegenwoordigers van de firma Mendax en ik zou u graag een zeer interessant voo...

GRIET: ... sorry, ik heb echt geen interesse om aan de deur te kopen. Gisteren is er hier pas iemand van de brandweer langsgeweest om lotjes te kopen. Ze zamelen geld in voor hun nieuwe kazerne.

JONAS: Oei, wat is er met de vorige gebeurd?

GRIET: Afgebrand... toen ze opgeroepen werden. Eén van die mannen had het fonduetoestel aan gelaten.

FEMKE: *(meelijwekkend)* Het is zijn eerste dag, mevrouw.

GRIET: Sorry hoor, ik geef niet toe. Weet je hoe je kan zien wanneer een deur aan deur verkoper liegt?

FEMKE: Neen, mevrouw.

GRIET: Als zijn lippen bewegen!

JONAS: *(lacht)* Dat is eigenlijk wel een goeie.

FEMKE: Mevrouw, als u dan echt niets wilt kopen, wilt u dan misschien een bijdrage leveren voor een goed doel dat onze firma ondersteunt?

GRIET: Welk goed doel?

FEMKE: Een therapeutisch zwembad voor ...

GRIET: Je wilt een bijdrage voor een zwembad?

FEMKE: Ja, dat mag iets kleins zijn.

GRIET: *(denkt na)* Hier! Dat is mijn bijdrage voor dat zwembad. *(Ze duwt snel een glas water in de handen van Jonas en doet snel de deur dicht.)*

JONAS: *(neemt voorzichtig een slok)* Neen, dat is geen goede bijdrage.

FEMKE: Ja, hallo. Dat is veel te weinig.

JONAS: En er zit geen chloor in.

(Femke duwt Jonas weg, die verslikt zich en ze wandelen voort.)

JONAS: Jullie vrouwen zijn echt zoals eekhoorns.

FEMKE: Dat snap ik niet.

JONAS: Jullie kiezen er altijd de dikste eikels uit.

FEMKE: Wacht, wacht, je eerste indruk met Christian viel misschien wat tegen, maar je vergist je in hem. We zijn al een koppel sinds het middelbaar.

JONAS: Het middelbaar? Toen was ik veel te verlegen om contact te zoeken met de meisjes in wie ik geïnteresseerd was. Ze vonden me wel leuk, maar alleen om

mee te praten. Ze zeiden vaak: 'Ik wou dat ik met Kevin net zo goed kon praten als met jou.' Wel, ik ben het praten beu.

FEMKE: Wil je niet met mij praten? Ik kan daar toch niets aan doen?

JONAS: Oh, ik weet al wat er hier gaat gebeuren. We gaan intenser samenwerken en dichter naar elkaar toegroeien. Dan besef je plots dat Christian toch niet je droomprins is en dan komt het tot een soort van duel tussen Christian en mij. *(hoofdschuddend)* Zo voorspelbaar.

FEMKE: Niets voorspelbaar! Ik ga trouwen met Christian!

JONAS: *(samenzweerderig hoofdschuddend)* Zo voorspelbaar.

FEMKE: Ik betwijfel echt of ik voor u iets ga voelen.

JONAS: *(mysterieus)* Zo voorspelbaar.

(Jonas en Femke gaan af. Frank en Ben komen op.)

BEN: Mensen doen vaak alsof ze niet thuis zijn. Er was er eens eentje die heel stilletjes tegen de voordeur stond. Haast onbeweeglijk stil.

FRANK: Toch een goede strategie?

BEN: Tegen een glazen deur? *(lacht hartelijk)*

FRANK: Weet je wat ik zo beu ben? Als ze de deur opendoen en in één woord zeggen: *voorwaddist! Voorwaddist?*

BEN: *Voorwaddist* klinkt een beetje zoals Jihadist.

FRANK: Ja, soms behandelen ze ons alsof we het vuil van de straat zijn of bekijken ze ons alsof we echte terroristen zijn.

BEN: We dringen ons geloof wel niet op, maar eigenlijk willen we ook wel echt iets aan de man brengen, hé.

FRANK: Het klinkt ook een beetje zoals een roofvogel. *(krijst zoals een vogel)*
Voorwaddist! Voorwaddist!

(Ben stapt kordaat op de deur af.)

BEN: *It's showtime, Frank!*

(Ben roffelt op de deur. Na een tijdje opent Sabine de deur aarzelend.)

SABINE: Voorwaddist? Ik koop niet aan de deur!

BEN: Geen probleem, madame, dan komen we wel eventjes binnen! *(lacht)* Oud grapje!

(Sabine zit de hele tijd overal aan haar lichaam te krabben.)

FRANK: Heeft mevrouw een dagje verlof? Genieten van de rust? Even ontstressen.

SABINE: Ik heb vandaag al gewerkt. Ik test geneesmiddelen als proefpersoon in een kliniek. Ik heb ooit 5000 euro verdiend met één test.

FRANK: Amai, voor zo een bedrag moet ik heel lang werken.

BEN: 5000 euro voor één test. Waar diende het middel voor?

SABINE: *(krabbend)* Het was een middel tegen gokverslaving. Het werkte niet, want ik heb al dat geld in een casino verspeeld.

(Sabine blijft overal hevig krabben.)

FRANK: Dat verdient echt niet slecht.

SABINE: En je leert van alles bij over de medische wereld.

FRANK: U leert graag bij mevrouw, dan hebben wij voor u een unieke aanbie...

SABINE: Wist je dat je je eigen stoelgang kan opeten om je darmflora weer op peil te krijgen?

BEN: Je bedoelt... uw eigen kaka.... *(kokhalzend)* Ik denk dat ik even niet goed wordt.

FRANK: Hoe ontdekken wetenschappers zoiets?

(Ben wrijft over de maagstreek en trekt bedenkelijke gezichten.)

SABINE: Dat middel om te stoppen met roken, dat werkte wel schitterend. Vroeger rookte ik twee pakjes sigaretten per dag. Sindsdien nog maar vier halve!

BEN: En wat heb je nu genomen?

SABINE: Een middel tegen jeuk.

FRANK: Dat helpt dan toch ook niet. Zoals homeopathie.

BEN: Ik begin er ook jeuk van te krijgen.

(Ben begint ook te krabben, steeds heviger.)

FRANK: Zeker dat het geen vlooien zijn, madame?

SABINE: *(hevig)* Ik heb geen vlooien of luizen!

BEN: Een vlo kan tot twee meter ver springen. Een luis is luier!

SABINE: Hoe onderzoeken ze zoiets?

FRANK: Met een meter.

BEN: Als ik iets verder van madame had gestaan, dan waren ze hier voor mijn voeten gevallen, de dieperik in.

SABINE: Maar ik heb geen vlooien!

FRANK: Dat en nog veel meer interessante weetjes staan hier in dit dikke boek. Voor slechts vijftig euro te koop.

(Ben toont trots de encyclopedie.)

SABINE: Neen, dank u. Ik leer al genoeg bij in het ziekenhuis.

FRANK: Wanneer je iemand een boek verkoopt, dan verkoop je niet zoveel kilogram papier en inkt en stijfsel. Maar je koopt een heel nieuw leven.

SABINE: Ik moet geen nieuw leven hebben.

FRANK: We zijn nooit te oud om te leren, mevrouw.

SABINE: Lezen is slecht voor de ogen!

BEN: Kan het zijn dat je al een stuk van je lichaam aan de wetenschap hebt geschonken?

SABINE: Wat dan?

BEN: Een stuk hersenen!

(De deur knalt dicht. Ben schudt zoals een kater na een regenbui. Hij neemt de encyclopedie over van Frank en hij begint in het boek te bladeren.)

BEN: Hola, Frank! Hier klopt iets niet. Deze keer hebben ze een serieuze kemel geschoten.

FRANK: Wat bedoel je?

BEN: We zijn met vodden op loop!

(Ben en Frank wandelen weer af. Langs de andere kant komen Femke en Jonas weer op.)

FEMKE: Komaan, Jonas! Niet laten ontmoedigen. Je mag het niet als een tegenslag zien, maar als een uitdaging.

(Jonas klopt aan en na een tijdje doet oud vrouwtje Bea open.)

BEA: Komen jullie de stand van het water opnemen? Het komt al tot aan de bovenste keldertrap.

FEMKE: *(sussend)* Neen, mevrouwtje, daar komen wij niet voor.

BEA: Voor de gas? Er sist iets in het *chauffagekot*.

JONAS: Ook niet.

BEA: Ah, ik ken daar niet zoveel van. Mijn man zit al veertien jaar hierboven. *(kijkt omhoog)*.

JONAS: Gecondoleerd, mevrouw.

FEMKE: Veel sterkte!

BEA: Neen, neen. Veertien jaar geleden hebben mijn man en ik ruzie gemaakt en sindsdien is hij boven gaan wonen.

JONAS: Ben je het breien, naaien of haken niet beu? Wil je eens iets anders? Een goed boek? Leren hoe de wijde wereld in elkaar zit?

BEA: Jij ziet er een sterke en fitte jongeman uit. Als jij iets voor mij doet, dan doe ik misschien iets voor jou.

JONAS: Veertien jaar alleen? Ik zie waar dit heen gaat.

BEA: Wil je....

JONAS: Sorry, mevrouw. U bent mijn type niet. Als u honderd jaar jonger was, dan misschien...

BEA: Wil je mijn stoel niet naar boven dragen?

JONAS: *(opgelucht)* Ah, oef!

FEMKE: Komaan, Jonas, help die mevrouw even.

(Jonas volgt het vrouwtje naar binnen. Het publiek ziet Jonas en Bea niet. Er weerklinken bonkende geluiden.)

BEA: Brave jongen, wil je dat kadertje nog even omhoog hangen?

(Er klinken opnieuw bonkende geluiden. Jonas hamert zagezeggd op zijn vingers en schreeuwt het uit.)

BEA: Kan je nog even naar het afvoerputje kijken en die grote cactus daar even verplaatsen?

(Er klinkt stromend water en geschuif. Jonas komt zuchtend en kreunend weer buiten. Hij is geradbraakt.)

JONAS: Nu is het tijd voor de wederdienst. Vijftig euro voor dit interessante werk.

BEA: *(snel)* Zo'n klein lettertjes kan ik helemaal niet lezen. Ik ben maar een oud vrouwtje met een klein pensioentje.

FEMKE: Gebruik dit dikke boek als opstapje in de keuken, dan kan je gemakkelijk in de bovenste kasten!

(De deur klapt dicht. Jonas en Femke kijken even teleurgesteld in het rond en stappen weg, ze kruisen Frank en Ben. Frank en Femke gaan samen af, Ben en Jonas stappen op de voordeur af.)

BEN: Ik heb altijd een antwoord klaar! Da's ervaring, hé! 's Morgens bekijk ik eerst altijd het weerbericht. Als het weer niet bestond, dan wist de helft van de mensen niet waarover spreken.

JONAS: Het weer is voor iedereen hetzelfde. Of je nu rijk bent of oud, in de regen worden we allemaal nat.

BEN: Niet waar hé, de rijke komt dan niet buiten. Die zit in zijn kasteel te loeren naar de ploeterende boeren.

JONAS: *(nadenkend)* Het enige wat iedereen wel moet, is naar de wc en daar wordt bijna nooit over gepraat. Misschien wordt dat mijn verkooppraatje? Je dag kan niet meer kapot, met een encyclopedie naast de pot. Blader door de encyclopedie en doe terwijl kaka en pipi.

BEN: Over die encyclopedieën gesproken, er is iets serieus mis met....

(De deur gaat open. Tanja kijkt bedenkelijk en kruist haar armen.)

BEN: Hey, Tanjaatje! Lang geleden, ken je mij niet meer?

TANJA: Hoe kan ik u vergeten, Ben.

(Ben stoot trots Jonas aan.)

BEN: Ik heb u die zachte badhanddoeken verkocht voor uw zijden zacht velletje. Waren dat er goede of niet?

TANJA: Hele goede. Als ik ze waste, dan werden ze groter in plaats van te krimpen. Je ging mij toch bellen? Of was het alleen maar een vluggertje? Ik kon de liefde van uw leven worden, zei je.

BEN: Ja, euhm. Druk hé. Altijd bezig.

TANJA: *(roept)* Lotte... Lotte! Kom eens dag zeggen tegen uw papa.

BEN: Papa?

(Ben kijkt alsof hij net een spook heeft gezien en hij staart voor zich uit.)

TANJA: Awel, wat sta je daar met je mond vol tanden?

JONAS: *(plagend)* Altijd een antwoord klaar?

TANJA: *(roept)* Elly! Julie!

JONAS: Oei, nog meer dochters?

TANJA: Neen, dat zijn mijn twee pitbulls.

(Er klinkt luid geblaf en het komt steeds dichterbij. Jonas en Ben slaan op de vlucht en snellen af.)

TANJA: Zijn ze al weg? Ik dacht net een boek te kopen.

Dit is een leesexemplaar

Bedrijf 2

(De drie poetsvrouwen zijn druk in de weer.)

ALIDA: Mensen laten lachen is toch het mooiste wat er is? Dat is stiekem mijn droom.

VALERIE: Wat is je ultieme droom?

ALIDA: Mensen laten lachen en er nog betaald voor worden ook.

JEANNINE: Alida, ik ga je goede raad geven. Ik ben niet het type dat zegt, je moet blij zijn met wat je hebt. Neen, als je een droom hebt, ga er dan voor!

VALERIE: Je leeft maar één keer.

(Ze poetsen weer even stilzwijgend verder. Alida blijft even dromend voor zich uit kijken en hervat dan het poetsen.)

ALIDA: Mijn oma had altijd een goede tip voor de lenteschoonmaak.

JEANNINE: Ja? Ik ben benieuwd.

ALIDA: Niet wachten tot de lente!

VALERIE: *(lacht luid)* Je hebt talent voor comedy!

JEANNINE: Ze zouden hier eens lenteschoonmaak in het bedrijf moeten houden.

VALERIE: Ja, die mannen hollen het bedrijf uit zoals houtwormen een antieke tafel. In plaats van tevreden te zijn met wat winst moet het volgend jaar tien keer zoveel zijn.

ALIDA: En als *Poets wederom Poets* op een uur tien toiletten kan kuisen, dan moeten dat er de volgende keer vijftien worden.

VALERIE: Je begrijpt het!

JEANNINE: En toch voel ik dat er iets staat te gebeuren. Ze blijven maar over de prijs palaveren. Alsof *Poets Wederom Poets* te duur zou zijn. Binnenkort verdien ik het zout op mijn patatten nog niet meer.

ALIDA: Dat begrijp ik niet goed?

VALERIE: Da's een uitdrukking. Wacht... (*denkt even*) de gember op de couscous? De koriander op de rijst?

ALIDA: Ik snap het nog niet, maar ik krijg er wel honger van.

JEANNINE: Het zout op de patatten verdienen, betekent: te weinig verdienen. Ik begin stilaan de indruk te krijgen dat ze van *Poets Wederom Poets* af willen. Ik voel het aan mijn kleine teen.

ALIDA: Heb je je zeer gedaan?

VALERIE: Da's ook een manier van uitdrukken.

ALIDA: Ja, sorry. Ik ken al jullie spreuken nog niet.

VALERIE: We zullen nog wat verder werken. We hebben het hier nog zo slecht niet.

ALIDA: De mestkever is een sultan in zijn rijk. Dat zeggen wij.

JEANNINE: (*denkt even na*) Wel, dat is mooi gezegd.

(*Ze poetsen even stilzwijgend verder.*)

VALERIE: Ik vind dat je aan de inhoud van iemand zijn prullenmand ook zijn karakter kan raden.

ALIDA: Dat kan wel eens kloppen. In Amerika vonden poetsvrouwen in een prullenmand op kantoor eens een oog, een oor en een stuk neus van een mens.

JEANNINE: Wat is daar in godsnaam gebeurd?

ALIDA: Daar bleek inderdaad aan die bureau een psychopaat te zitten. Straf! Aan de inhoud van zijn prullenmand konden ze dus zijn karakter raden.

(*Ze poetsen even stilzwijgend verder.*)

JEANNINE: Alida, ken je die truc met het bankbiljet?

ALIDA: Neen, mevrouw.

JEANNINE: Zeg maar, Jeannine!

VALERIE: Of Jeannine-ke! Zoals de vorige directeur met zijn dikke sigaar!

JEANNINE: Ja, kijk, met een bankbiljet testen ze of de schoonmakers niet stelen, want de poetsploeg is altijd de eerste verdachte.

VALERIE: Dan stoppen ze op hun bureau een briefje onder een stapeltje papieren. Meestal is het er eentje van 5 of 10 euro.

JEANNINE: Oei, oei, oei, want 20 euro is al te veel!

VALERIE: Er steekt net genoeg van het biljet onder de papieren uit, dat je er niet naast kan kijken.

ALIDA: Ah, dus dat is geen fooi?

JEANNINE: Fooi? De laatste keer dat ik een fooi heb gekregen, toen leefde *Jules César* nog denk ik.

VALERIE: Niet dat we iets extra hoeven hoor. Een vriendelijk woord is al genoeg.

ALIDA: Ik krijg wel een beetje een kick om van iets smerigs weer iets propers te maken.

JEANNINE: Mijn man van het omgekeerde!

ALIDA: Mijn man doet echt niets in het huishouden.

VALERIE: Ik kwam eens thuis en er lag een briefje van mijn vriend. Er stond geschreven: uw eten staat... in het kookboek.

ALIDA: Het lekkerste in die gezonde kookboeken vind ik... de lijst van dingen die je niet meer mag eten.

JEANNINE: Wat zeg je? Helpt je man nooit? Ik laat Gérard thuis nogal draven hoor. Rust roest!

ALIDA: Ik maak het eten, hij eet het op. Ik poets, hij maakt vuil. Ik verdien geld, hij doet het op. Alleen buiten wil hij het werk doen.

JEANNINE: Hebben jullie dan zo'n grote tuin?

ALIDA: (*droog*) We wonen op een appartement.

VALERIE: Bij ons is het ongeveer *fiftyfifty* verdeeld. Anders lijkt het me niet gezond of vol te houden.

ALIDA: Mijn man is zo lui. Als er een trofee voor de meest luie man was, dan zou hij iemand anders sturen om hem af te gaan halen.

JEANNINE: Als mannen een griepje hebben, dan denken ze ook meteen dat ze gaan sterven. Ze hebben dan een sterke vrouw nodig voor een kom kippensoep én een *sjet* onder hun gat.

(Christian komt op.)

CHRISTIAN: Heeft iemand van jullie mijn gsm toevallig gezien?

ALIDA: *(geschokt)* Oei, toch niet in de pot gevallen?

JEANNINE: Ik heb eens iemand zijn sleutels uit de pot moeten vissen.

VALERIE: Dat heeft toen héééél lang geduurd.

JEANNINE: Niet moeilijk, hij toonde mij de verkeerde wc. Dat was daar in dat hokje een schoon zicht.

ALIDA: Het kon een kunstwerk van Ansy zijn!

JEANNINE: Ik snap niet dat mensen daar zoveel geld aan kunnen geven. Ze zouden beter dat geld geven aan een goed doel.

CHRISTIAN: Dames, dames. Mijn agenda staat in die telefoon en ik moet bijna naar mijn volgende afspraak.

(Cindy en Eveline komen op. Ze gaan naast Christian staan.)

JEANNINE: Als we een toestel vinden, dan maak ik het schoon en dan kom ik hem persoonlijk brengen.

CHRISTIAN: Ik moet het dringend hebben!

(Jeannine en Valerie duwen Christian gelijktijdig hun rubberen handschoenen in de armen.)

CHRISTIAN: *(deinst terug)* Bah, neen. Geef eens iemand zijn telefoon, dan bel ik even.

(Jeannine haalt haar gsm boven en geeft hem aan Christian. Christian belt en in de hoek rinkelend een gsm. Die lijkt in een rugzak te zitten.)

ALIDA: Dat is mijn rugzak!

(Alida gaat naar haar rugzak en haalt de rinkelende gsm uit de rugzak.)

ALIDA: Ik begrijp het niet.

(Christian grist zijn gsm uit haar handen en geeft Jeannine haar gsm terug.)

EVELINE: Dievegges met een dweil!

CINDY: Poetsvrouwen met lange vingers!

CHRISTIAN: Dit krijgt nog een staartje!

VALERIE: Dat wil zeggen dat...

ALIDA: Dat begrijp ik wel.

CHRISTIAN: Dieven onder het eigen personeel. Een schande! Als we elkaar al niet meer kunnen vertrouwen.

(Christian gaat hoofdschuddend af. Cindy en Eveline volgen hem.)

ALIDA: Mevrouw Jeannine, ik heb het echt niet gestolen. Ik zou zo iets nooit doen.

(Alida begint te snikken.)

JEANNINE: Alida, daar twijfel ik geen seconde aan. Als er iets verdwijnt, dan denken ze altijd als eerste aan het poetspersoneel, dat kende ik. Maar dat ze u er echt voor willen opdraaien... Hier zit meer achter.

VALERIE: Ik denk dat uw voor gevoel juist is, Jeannine. Hier klopt iets niet.

JEANNINE: We moeten dit uitzoeken. Dit zaakje stinkt!

VALERIE: Dames, laat dat nu juist onze specialiteit zijn!

(De poetsdames gaan af. Frank en Ben komen op en gaan aan tafel in de ontspanningsruimte zitten.)

FRANK: Wij hebben het in ons gezin nooit breed gehad. *(mijmerend)* Ik weet nog toen ons dochtertje vroeger graag eens frambozen en blauwe bessen wilde proeven.

BEN: *(knikt)* Iets speciaals, het duurdere fruit! Ik eet wel eens graag een pitaja of mangoestan!

FRANK: Ik ging toen twee bakjes kopen met ons laatste geld van die week. *(droog)* Mijn dochter lustte het niet. Het buurmeisje dat die dag bij ons kwam spelen, heeft er zich die dag ziek aan gegeten.

(Frank staart voor zich uit. Ben begint geconcentreerd in de encyclopedie te bladeren.)

BEN: Allez, dit kan toch niet! Mannekes, mannekes, mannekes toch!

FRANK: Zo veel mannekes. Is het zo erg?

BEN: Erger! *(slaat pagina open en leest voor)* Voor het eerst verscheen in 1983 deze roman van de Belgische auteur Hugo Claus: Het verdriet... van Bulgarije!

FRANK: Is dat niet: Het verdriet van België?

BEN: *(hevig)* Tuurlijk Frank, tuurlijk!

(Ben bladert nog wat in de encyclopedie.)

BEN: Of hier: 'De Notenlikker' van Tsjaikovski. Zo staat het hier hé, niet 'De Notenkraker', maar 'Notenlikker'. Wat is me dat allemaal, jongen? *(bladert hevig door de encyclopedie)*

FRANK: Waar hebben ze die weer laten drukken of op de kop getikt? De mensen kopen al niet meer aan de deur. Maar zoiets wil niemand hebben. Joseph Mendax keert zich om in zijn graf!

BEN: Is die al dood? *Den ouwe Mendax?*

FRANK: Neen, neen. Hij heeft een grafkelder gekocht voor heel de familie en hij is die al aan het witten.

BEN: Of hier! Op 2 mei 2011 slagen de Amerikanen er na een mattenklopjacht in om publieke vijand nummer één uit te schakelen...

FRANK: Is dat niet Bin...

BEN: (*hevig*) Bin Laken staat er hier! Niet te geloven! Mattenklopjacht, Bin Laken. Gevoel voor humor hebben ze wel.

FRANK: Een slechte vertaling of interpretatie van een encyclopedie uit een andere taal?

BEN: Er met de klak naar gegooid, ja. De lat ligt tegenwoordig zo laag dat niemand er nog onder door kan, maar er over struikelt. Of hier: 'Born in the U.S.A.' was het best verkopende album van Bruce... Gootsteen.

FRANK: Springsteen.

BEN: Neen, Gootsteen.

FRANK: Als je je met die encyclopedie op een quiz voorbereidt, dan heb je geen enkele vraag juist.

BEN: (*hoofdschuddend*) De toren van Pita?

FRANK: Tot half drie 's nachts open?

(*Jonas en Femke komen op. Ze zetten zich bij hun collega's.*)

FEMKE: Een nieuwe stortbui! Aprilse grillen zorgen voor natte billen. We komen terug schuilen en eventjes pauzeren.

FRANK: Wij ook. De koffie is nog altijd niet doorgelopen.

JONAS: (*enthousiast*) Tien procent commissie per verkocht boek, dat is vijf euro per boek.

FRANK: Vroeger lag het percentage toch veel hoger.

FEMKE: Frank, vergeet vroeger! Denk aan de toekomst. Om voorbij het verleden te raken, moet je eerst accepteren dat het verleden voorbij is.

JONAS: Als je vier of vijf van die boeken per uur verkoopt, dan heb je toch een mooi uurloon?

FRANK: Hoeveel heb je er al verkocht?

JONAS: Eentje.

FEMKE: (*verbaasd*) Wanneer heb jij dan zo'n boek verkocht?

JONAS: Ik dacht er straks zelf eentje te kopen. Uit zo'n encyclopedie kan je heel wat leren.

BEN: (*lacht en schudt met de wijsvinger*) Over deze boeken gesproken, nu moeten jullie eens iets weten...

(*Christian komt op gestormd. Cindy en Eveline volgen hem.*)

CHRISTIAN: (*kwaad*) Wie van jullie heeft zijn auto op mijn parkeerplaats gezet?

CINDY: Zo'n klein blikken trommeltje, een koekendoos op wielen!

EVELINE: Zo'n minuscuul ding. Als je je gordel aanhoudt, dan kan je hem meedragen als rugzak.

BEN: (*lacht*) Niet van mij! Ik kom alle dagen met het openbaar vervoer. (*richting publiek*) Daarom dat ik hier nooit op tijd kan zijn.

FRANK: Ik carpool.

JONAS: Een klein rood autootje?

CHRISTIAN: Neen, een grijs scharminkel.

JONAS: Ah, da's de mijne!

FEMKE: Waarom vraag je dan eerst achter een rode?

(*Jonas haalt zijn schouders op.*)

CHRISTIAN: De parking vooraan is voor de beste verkopers en het hoger kader! Daar horen blinkende wagens te staan.

CINDY: Zo zien de bezoekers dat dit bedrijf het goed doet. Dat we meespelen.

EVELINE: En geen schroot! Je moet denken aan de uitstraling van het bedrijf, niet aan jezelf.

JONAS: Duidelijk *merkisme*!

CINDY: Wat?

JONAS: Als racisme discriminatie is op grond van ras, dan is *merkisme* discriminatie op grond van automerk.

BEN: (*richting publiek*) Zou hij mee aan die encyclopedie geschreven hebben?

JONAS: Jullie zijn *merkisten*! Ik parkeer waar ik wil!

CINDY: Waar hebben ze die egoïst weer opgevist?

CHRISTIAN: Nu sta ik zo ver geparkeerd dat ik bijna wandelschoenen moet aantrekken. Iedere seconde van mijn kostbare tijd telt.

CINDY: (*dreigend*) Iedere seconde die wij verliezen...

EVELINE: ...verliest het bedrijf geld. Wil jij graag dat Mendax geld verliest? Wil jij er verantwoordelijk voor zijn dat iedereen hier zijn werk verliest?

(*Eveline zet enkele dreigende stappen vooruit.*)

FEMKE: Is dat allemaal niet wat overdreven? Jonas kon dat toch onmogelijk weten.

CHRISTIAN: Daarom dat ik het vriendelijk kom vragen.

BEN: Vriendelijk? Dan wil ik hem niet kwaad meemaken.

FRANK: Ik denk dat de jongen de boodschap begrepen heeft. Gaan jullie maar weer poen scheppen. Wij zullen wel aan de deuren gaan krabben voor een aalmoes.

JONAS: Maar ik ben toch ook een verkoper?

(*Christian komt dichterbij. Cindy en Eveline volgen hem.*)

CHRISTIAN: Wat zei je? Jij, een verkoper? Dames, vertel aan deze topverkoper eens hoe de vork van zijn afdeling werkelijk aan de steel zit.

CINDY: Dit bedrijf ontvangt subsidies om jullie afdeling te laten blijven bestaan.

CHRISTIAN: Ergens een schuin gedrukt zinnetje in de een of andere wet.

CINDY: Het bedrijf krijgt geld om vreemde vogels aan te nemen. Jullie zijn bijna een soort van goed doel.

EVELINE: Maar van zodra die geldkraan ophoudt met druppelen, is het gedaan met jullie.

FEMKE: Nu is het genoeg, Christian. Je moet niet overdrijven.

CHRISTIAN: Niemand wil rommel aan de deur kopen! Niemand!

(Christian, Cindy en Eveline zetten weer enkele passen achteruit.)

JONAS: Wie weet klim ik wel omhoog? En wie weet verkoop ik wel zoveel boeken, dat ik ...

CINDY: Op een goede maand, hé, dan verdienen wij een compacte BMW aan commissie!

BEN: *(fluit bewonderend)* Da's niet min!

CINDY: Zo'n goede verkoper is hij.

CHRISTIAN: Jij kan met moeite de ruitenwissers voor zo'n wagen bij elkaar harken.

JONAS: Wedden?

CHRISTIAN: Wedden wat? Of wedden dat...

FEMKE: *(bezorgd)* Jonas? Niet overdrijven.

JONAS: Wedden dat wij ook veel kunnen verkopen?

(Christian, Cindy en Eveline beginnen hen uit te lachen.)

CINDY: Als dit bedrijf een boot was, dan zijn wij de motor. Wij houden ze boven water.

EVELINE: Jullie zijn het anker. Jullie houden het tegen.

CHRISTIAN: *(spottend)* Wat verkopen jullie deze maand?

CINDY: Kalenders met straathonden? Zeemvellen?

EVELINE: Homeopathische zeep? Een toestel om cd's terug te spoelen?

JONAS: Encyclopedieën!

BEN: (*enthousiast*) Wacht, over die boeken gesproken. We doen een quiz!

EVELINE: (*onderbreekt*) Het wordt eens tijd dat jullie afdeling geld binnenbrengt in plaats van geld te kosten.

CINDY: Wij zijn de enige echte verkopers van dit bedrijf. Een bachelordiploma in het bedrijfsmanagement opent heel wat deuren.

EVELINE: Jullie staan alleen maar voor gesloten deuren.

(*Christian, Cindy en Eveline keren zich om, klaar om weg te gaan.*)

JONAS: Zie je wel, ze durven de weddenschap niet aan te gaan.

(*Hevig keren Christian, Cindy en Eveline zich weer om.*)

CHRISTIAN: Niet durven? Ik wilde mijn verloofde haar nieuwe collega niet te kakken zetten, maar jij, jij vraagt er echt om.

BEN: (*springt op en neer*) Ik wil een quiz!

JONAS: Wedden dat wij evenveel kunnen verkopen als jullie?

BEN: (*springt op en neer*) Ik wil een quiz!

CHRISTIAN: Ik heb zakelijk instinct. En dat zal ik ook nooit verliezen. Zet me vandaag in mijn blootje op straat, tegen morgen draag ik alweer een kostuum.

FRANK: (*droog*) Of word je opgepakt.

CHRISTIAN: Klanten zijn dol op iets exclusief.

CINDY: Je moet 100% staan achter wat je verkoopt.

EVELINE: Wij verkopen de toekomst. Iedereen wil deel uit maken van de toekomst.

CHRISTIAN: Een goede verkoper vat op het einde alles samen tot drie kernpunten.

JONAS: (*enthousiast*) Wel, dat zijn allemaal handige tips! Bedankt! Die kan ik gebruiken. Misschien ben je toch niet zo slecht als ik in het begin dacht.

(*Christian gromt.*)

CINDY: 96% van de Belgen haat deur-aan-deurverkoop.

JONAS: (*trots*) Dat kan kloppen, wij zijn met vier. Wij zijn die vier die ze niet haten.

FEMKE: Ik doe aan dit onnozele spelletje niet mee. Zo'n machogedrag. Net een slechte film...(*richting publiek*)... of toneelstuk.

BEN: Ik stel voor dat we een quiz doen en wie het meeste antwoorden uit dit boek weet, die wint.

FRANK: Ja, ja, dat is een goed idee.

JONAS: We zijn toch verkopers, geen kandidaten voor *Blokken*.

CINDY: De ploeg met het meeste commissie die wint.

CHRISTIAN: Tot het einde van de week! De verliezers bollen het hier af!

JONAS: Afgesproken.

(*Christian schudt vliegensvlug Jonas de hand.*)

FRANK: Ja, maar. Wij verdienen maar vijf euro per verkocht boek?

EVELINE: Daar hadden jullie maar eerder aan moeten denken.

CINDY: Christian, vanaf maandag betaal jij alles voor je *schatje*. Vanaf dan leeft ze op jouw kap en moet jij haar cursussen betalen.

(*Femke veert recht/schiet naar voren.*)

FEMKE: (*fel*) Ik doe mee!

BEN: Ik stop normaal gezien morgen, maar, allez, ik zal hier dan nog maar twee dagen langer blijven werken.

FRANK: Ik heb geen keuze zeker?

EVELINE: (*tegen Frank*) Kan het zijn dat jij na je uren pianoles geeft aan mijn nichtje?

(*Christian, Cindy en Eveline schudden de handen van Ben, Jonas en Frank en stappen daarna kordaat af.*)

JONAS: *(mysterieus)* Het is begonnen. Ik zei het je al. *(hoofdschuddend)* Zo voorspelbaar.

FEMKE: Och, laat me hier geen spijt van krijgen!

JONAS: De eikel of de sukkel. Je valt uiteindelijk voor de underdog.

FEMKE: Helemaal niet, ik vond het net mannelijk. Wie denk jij eigenlijk dat je bent? Je werkt hier nog geen dag. Ik doe het omdat die *tuttebel* me beledigde!

BEN: Collega's! Als ik even mag! Wat ik al de hele tijd probeer te vertellen. Deze boeken zijn rommel. Ze zijn waardeloos.

FEMKE: Wat bedoel je? Staan er fouten in?

BEN: Jonas, jij houdt van strips, maar hier klopt iets niet.

(Ben neemt de encyclopedie en bladert)

BEN: Hier, een wereld vol spanning, avontuur, fantasie en drank. Suske trekt er iedere keer op uit met een fles single malt scotch in.... Suske en Whisky!

FEMKE: Suske en Whisky?

BEN: *(op dreef)* Of hier: deze reporter van striptekenaar Hergé houdt van doorzakken en feesten...

FRANK: Da's een gemakkelijke.

BEN: Fuijje!

JONAS: *(verbaasd)* Fuijje?

BEN: Fuijje! Obelix heeft een hondje, Idéfix en een poes... clitorix!

FEMKE: Wat voor encyclopedieën zijn me dat?

JONAS: *(veert recht)* Ik bedenken plots iets. Als we nu eens een quiz tegen Christian en zijn bende doen. De antwoorden mogen enkel uit die encyclopedie komen.

BEN: *(droog richting publiek)* Nu komt hij daar mee af.

FRANK: Daar is het nu schoon te laat voor.

JONAS: Wat verkopen Christian en co eigenlijk?

BEN: Weet jij dat niet? Een soort langdurige universele batterij. Die voorziet heel uw huis van stroom en energie.

JONAS: Een langdurige universele batterij? Dat verkoopt toch zichzelf?

FRANK: *(mijmerend)* Zo jong en zo roekeloos!

FEMKE: Als die er deze week zo drie verkopen, dan verdienen die minstens 5000 euro.

BEN: Daarvoor moeten wij heel veel encyclopedieën verkopen. *(telt lang op zijn vingers)*

FEMKE: *(zucht)* 100.

FRANK Maar... maar... Jonas, je doet me aan de jongere versie van mezelf denken!

JONAS: Tijd om zand aan de Arabieren te verkopen.

FEMKE: Tonnen zand, vrees is.

BEN: We gaan serieus uit onze pijp moeten komen.

FRANK: Mission impossible.

PAUZE

Bedrijf 3

(Femke, Ben en Frank staan aan een voordeur te praten met Griet. Jonas staat op de voorgrond naar hen te kijken.)

FEMKE: (blij) Bedankt, mevrouw!

GRIET: Ik ben blij dat ik me bedacht heb. Dit is echt een geniaal boek.

BEN: Zo'n schitterende verkoop had ik nooit durven verwachten. In tijden van crisis willen de mensen weer lachen!

FRANK: Ik voel me terug een jonge verkoper. Ik denk zelfs dat ik mijn haar terug zwart voel worden. Ik leef niet meer met de handrem op. Ik geef GAS!

(Ben gaat langs rechts af.)

FRANK: We gaan die weddenschap op één been winnen. Hoeveel hebben we er al verkocht op een paar uur?

FEMKE: Zestig per uur!

FRANK: En dat in de bebouwde kom. *(begint traag om eigen grapje te lachen)*

(Femke keert zich om. Ze stapt traag en uitdagend op Jonas af. Ze doet haar jasje uit.)

FEMKE: Jonas, je had gelijk. Het is begonnen. Sinds we intenser samenwerken, heb ik vlammeende gevoelens voor jou gekregen. Christian is niet de man van mijn dromen. Die wedstrijd was een geniaal idee.

(Femke's stem galmt nog na. Ze geeft Jonas eerst een kus op de mond en gaat dan af. Ben komt langs links op. Hij gaat naast Jonas staan. Frank gaat ongemerkt langs rechts af. Bovenstaand was dus een dagdroom.)

BEN: (luid) Zeg, Jonas, wat sta jij hier zo onnozel te staan. Aan het dagdromen?

JONAS: (schrikt hevig) Ik beeldde me in dat we veel boeken verkochten.

BEN: Door hier zo wat te staan dromen zal dat niet lukken. Als het water ons tot aan de lippen staat, dan kunnen we even goed een slokje nemen.

(Femke en Frank komen weer op en ze gaan naast hen staan.)

FRANK: Ik vroeg me al af waarom Jonas een tiental meter voor ons uit spurtte.

FEMKE: Ik dacht dat we hem kwijt waren, net een hond die losbrak!

JONAS: Kunnen we niet ieder zelf tien encyclopedieën kopen? En ze later door proberen te verkopen?

FRANK: Al zou ik het willen, dan nog heb ik dat geld niet.

BEN: *(snel)* Sorry, alimentatie voor de ex.

FEMKE: En ik ben maar een arme studente.

JONAS: *(sip)* Eigenlijk heb ik het geld ook niet.

BEN: *(rikt)* Die gure wind. Ik krijg daar tandpijn van. Ik snap niet dat tandartsen vroeger zwarte vullingen gebruikten.

JONAS: De kleur wit bestond toch ook al?

BEN: Als je je mond groot open deed, dan leek je met die zwarte vullingen op een piano.

FRANK: Wij zullen in die straat proberen wat boekjes kwijt te raken. Tot straks!

(Ben en Frank gaan af. Jonas en Femke kloppen op de deur. Een dame, getooid in een kleed met felle kleuren, opent enthousiast de deur.)

RA: Goede middag, ik ben Ra, de dochter van de zon.

FEMKE: Hoe?

RA: Ra!

FEMKE: Hoe?

RA: Ra!

JONAS: *(blij)* Proficiat!

RA: *(enthousiast)* De mensen hebben het contact met de natuur verloren.

FEMKE: Of met de realiteit...

RA: Zonder zon, geen menselijk leven. Zonder de warmte van de zon kan niemand leven.

FEMKE: (*verveeld*) Zonder water en eten ook niet, maar kom.

RA: Je hebt geen Eiffeltoren, piramides of Colosseum nodig om mensen samen te brengen. Gewoon samen troepen in een veld en van de zonsopgang genieten.

JONAS: Dat is altijd wel vroeg opstaan.

FEMKE: Geef mij maar de maan.

RA: Je kan de maan alleen maar zien dankzij de zon.

FEMKE: Wist je dat iedere ster aan de hemel eigenlijk een zon is.

RA: (*onverstoord*) De zon en de maan maken het lied, je hormonen neuriën mee op de melodie. (*schrikt*) Maar ik heb het gevoel dat er voor jullie duisternis in het licht komt.

FEMKE: Je bedoelt licht in de duisternis?

RA: Neen, neen. Net het omgekeerde! Duisternis in het licht. Onheil!

JONAS: Gaan we de weddenschap verliezen? Worden we ontslagen?

RA: (*droog*) Ik ben geen helderziende, hé.

JONAS: (*nadenkend*) Eigenlijk moet je nooit een afspraak maken bij een helderziende. Die moet toch weten dat je er aan komt?

FEMKE: Ra, je kan ons altijd helpen door een encyclopedie te kopen.

RA: Boeken? Neen, dank u. Ik haal mijn wijsheid uit de natuur. Nog veel succes met het naderende onheil!

(*Ra sluit de deur. Jonas en Femke gaan af. Ben en Frank komen op.*)

BEN: Zeg Frank, wordt het niet tijd voor: *paagal koodata hai!*

FRANK: *Paagal koodata hai?*

BEN: Ja, volgens Jasdip, onze vroegere Indische collega bracht dat toch geluk?

FRANK: Dat is zo lang geleden...

BEN: Paagal koodata hai betekent letterlijk 'gekke sprongen' in het Hindi.

FRANK: Jasdip mediteerde ook altijd tijdens het werk.

BEN: Mediteren? En terwijl snurken zeker!

*(Het lied **Mundian To Bach Ke** van **Panjabi MC** begint te spelen. Ben en Frank maken Oosterse bewegingen. Pas als de bas/beat begint, dan springen ze gek in het rond. Als de muziek stopt, dan bellen ze aan. Sonja opent de deur.)*

SONJA: Twee heren in kostuum! Ik weet al wat er aan de hand is. Het spel heeft natuurlijk lang genoeg geduurd. Het kon niet blijven duren! Weet je, eigenlijk ben ik opgelucht dat ik jullie zie. Het rijk is uit. Ik heb een paar winkeldiefstallen voor de kick gedaan: flesje champagne, gsm's, parfum. Na een tijdje was het plezier weg, pas bij mijn eerste bankoverval kreeg ik dat gevoel van euforie weer.

FRANK: Eerste bankoverval?

SONJA: Na zes ben ik even gestopt. Er kwam wat sleur in. En ja, zelf af en toe geld afdrukken. Is dat echt een misdaad?

BEN: Dat denk ik wel, ja.

SONJA: En dat geval met slagen en verwondingen? Ja, mijn man gaf me een oorvrij en ik geef toe, hem met een baseballknuppel aanvallen, dat was misschien een tikkeltje te opvliegend. Wie zijn jullie? FBI? CIA? Interpol?

BEN: Mendax!

SONJA: Die politiedienst ken ik niet.

FRANK: Politie? We verkopen gewoon encyclopedieën.

SONJA: Dus jullie komen me niet oppakken? En die revolver dan?

FRANK: Revolver?

BEN: Hier achter mijn riem, da's een alarmpistool.

FRANK: We proberen alleen iets te verkopen.

(Sonja begint luid te lachen.)

SONJA: Allez, bedankt voor de biecht!

(Ze slaat de deur dicht.)

FRANK: Ben, waarom loop jij met een revolver rond?

(Jonas en Femke komen op.)

JONAS: Ra heeft niets willen kopen.

BEN: Hoe?

JONAS: Ra.

BEN: Hoe?

JONAS: Ra.

FRANK: Wie moet ik feliciteren?

(Femke schudt hevig met haar hoofd.)

FRANK: Ben loopt met een geweer rond.

JONAS: Geweer?

FEMKE: *(schrikt)* Wat is daar de bedoeling van?

BEN: Gisteren ben ik stevig doorgezakt met de eigenaar van *The Coconut*.
Champagne à volonté. Mmmm, net een engeltje dat op mijn tong plaste.

JONAS: Hebben engelen eigenlijk dezelfde anatomie als mensen?

FEMKE: Ik denk dat het gewoon mensen met vleugels zijn.

JONAS: Dan heb ik toch liever niet dat die op mijn tong pissen...

BEN: (vermanend) Ik zei dus.... dat ik stevig ben doorgezakt met de eigenaar van *The Coconut*. Ik heb daar per ongeluk een alarmpistool van een van die buitenwippers meegenomen.

FRANK: Ah, daarom dacht die mevrouw daarnet dat we van de politie waren. We gaan toch geen mensen bedreigen zeker?

BEN: Een subtiele hint van bedreiging. Als het helpt om een boek te verkopen? Waarom niet? Dat schiet niet echt hoor.

(Ben haalt de revolver boven, zet de loop tegen zijn hoofd en haalt de trekker over. Er gebeurt niets.)

BEN: Zie je? Onschuldig.

(Het lied **The Next Episode** van Dr. Dre & Snoop Dogg begint te spelen. Het viertal stapt op een deur af, een vrouw doet open. Ze schudt van neen, Ben toont het geweer. Ze schudt nog heviger van neen en klapt de deur dicht. Het viertal wandelt naar de voorgrond en stapt dan weer op de deur af. Daar herhaalt zich ongeveer hetzelfde tafereel. Eerst knikken ze een paar keer enthousiast van ja om op het einde toch plots bedrukt te kijken. Ook hier geen verkoop. De muziek stopt. Christian, Cindy en Eveline komen op.)

CHRISTIAN: (smalend) Wie we daar hebben, onze topverkopers.

EVELINE: De komende straten moeten jullie niet meer doen.

JONAS: Vanaf Ra haar huis?

CINDY: Hoe?

JONAS: Ra!

CINDY: Hoe?

(Femke onderbreekt hen hevig gesticulerend.)

FEMKE: (Richting publiek) Neen, neen! Drie keer is dat echt niet grappig!

EVELINE: We hebben daar overal aangebeld...

CINDY: ... en de mensen een digitale encyclopedie cadeau gedaan. Op USB-stick of op DVD.

FEMKE: Oh, hoe gemeen!

BEN: Ik heb hier misschien ook iets voor jullie.

(Ben wil de revolver boven halen, maar Frank houdt hem tegen.)

FRANK: Neen, neen, neen!

CHRISTIAN: Nog veel succes met jullie verkoop.

EVELINE: Moge de beste winnen.

CINDY: Spring zeker om de hoek het interimkantoor binnen er hangen heel wat interessante vacatures uit.

(Christian, Cindy en Eveline wandelen af.)

JONAS: Dat is vals spelen!

FRANK: Een geweer tonen is ook niet echt eerlijk.

BEN: Het maakt toch geen indruk.

FEMKE: De mensen zijn tegenwoordig veel gewoon hé.

BEN: Misschien moet ik het anders doen? Dwingender!

(Ben stapt op de deur af en belt aan. Twee vrouwen doen open. Ben houdt hen onder schot.)

VROUW 1: *(wat angstig)* Hij heeft een geweer.

VROUW 2: *(smalend)* Een geweer? Jij noemt dat een geweer? Dit, dit is pas een geweer.

(Ze haalt een groot jachtgeweer boven en ze herlaadt het. Ben slaat de deur dicht en komt weer naar de anderen gelopen.)

BEN: Ja, de mensen zijn tegenwoordig het een en ander gewoon.

FRANK: Op die manier wil ik eigenlijk niet winnen.

JONAS: Ja maar, haar vriend speelt ook vals.

FEMKE: Ik ben er zeker van dat die twee *trezebezen* hem opgestookt hebben.

FRANK: Als je eerlijk bent, dan bereik je weinig in het leven. Dan kom je pas tweede.

FEMKE: Of derde.

BEN: (*kordaat*) De zevende.

FEMKE: De zevende?

BEN: Ja, de zevende.

FRANK: Ik begrijp het niet.

BEN: De zevende is altijd de eigenlijke en eerlijke winnaar!

FEMKE: Toch, de eerste?

BEN: De zevende. Bij de *Tour de France* pakken de eerste zes meestal doping en rijdt de zevende clean. Bij de voetbal frauderen en kopen de eerste zes ploegen de scheidsrechters om en zou de zevende de eigenlijke kampioen moeten zijn.

JONAS: Daarom is zeven dus een heilig getal?

BEN: Bij het turnen, de eerste zes: doping. Schaatsen, gewichtheffen...

FRANK: Daar zit wel iets in, maar ik zie niet in hoe dit ons kan helpen.

BEN: Alle middelen zijn toegestaan om dit te winnen. Zij zijn begonnen met vals spelen.

*(Ben, Frank, Femke en Jonas gaan af. Het lied **Losing it** van Fisher begint te spelen. Valerie en Alida komen op en beginnen met poetsen in de ontspanningsruimte. Ze dansen/bewegen op het nummer, doen wat choreografie met hun zwabber. Wat later komt Jeannine toe.)*

JEANNINE: Dames, ik heb mijn voelsprietten eens uitgestoken.

VALERIE: En wat ben je te weten gekomen?

JEANNINE: Ze hebben besloten dat alles hier nog goedkoper moet. Ze willen een aantal mensen ontslaan. Sommige managers stellen al lijstjes op van wie of welke dienst daarvoor in aanmerking komt.

VALERIE: Dat overijverig mannetje wil ons zeker op straat keilen!

ALIDA: En diefstal is waarschijnlijk een goede reden om het contract te verbreken.

JEANNINE: (*kordaat*) Zoals de wapenspreuk van het koninkrijk Syldavië in *Kuifje en de Scepter van Ottokar* luidt: Hier ben ik, hier blijf ik!

VALERIE: Hoe durven ze. Een van de weinige diensten die hard werkt voor zijn geld.

JEANNINE: We zullen het stof eens doen opwaaien!

ALIDA: Ik ben er echt nog niet goed van.

VALERIE: Trek het u niet aan meisje, Jeannine die vecht als een leeuw en bijt zoals een haai.

ALIDA: Maar we leven in tijden dat het niet eens meer waar moet zijn wat je zegt. Als je maar hard genoeg roept. Ze gaan hem eerder geloven.

VALERIE: Welke bewijzen hebben ze daar van?

JEANNINE: Tot de waarheid hen achterhaalt of ze verstrikt raken in hun eigen web van leugens!

(*Ben komt op.*)

JEANNINE: Alida, die mannen, dat zijn toffe kerels. De plezantste dienst van het bedrijf... op ons na.

BEN: Jeannine, blij u nog eens te zien! De wc's hier zijn altijd zo proper. Het lijkt wel of je in de showroom van een winkel naar het gemak gaat. Dat is mij eens echt overkomen, ik zocht in een grote winkel...

JEANNINE: ...daar twijfel ik niet aan.

VALERIE: Zeg Ben, wil je nu eens wat weten?

(*Frank komt op.*)

FRANK: Ah, hier zit jij. Het valt er goed uit.

JEANNINE: Dag, Frank. Alles goed met de vrouw?

FRANK: Dat gaat. Dat gaat.

VALERIE: *(tegen Alida)* Frank, zien we hier niet zo vaak.

FRANK: Ik kan alleen maar thuis gaan. Op een ander komt het niet. Ik heb dat al van in de kleuterklas.

BEN: Mijn sluitspier heeft overal plezier. Een veest is voor mij een feest! Met een goeie prot, lach ik mij kapot.

FRANK: Ik ben vaak geconstipeerd. Eigen pot eerst!

BEN: Frank, ze wilden net iets vertellen.

JEANNINE: Die Christian heeft Alida valselijk beschuldigd van diefstal.

VALERIE: Ze zoeken een goedkoop excuus om van onze poetsdienst af te geraken.

FRANK: Een kei zijn in zijn vak, maar hij weet minder goed hoe hij met andere mensen moet omgaan.

BEN: *(kwaad)* Wij liggen er ook mee in de clinch.

FRANK: De grote vissen eten de middelgrote vissen op. De middelgrote de kleine vissen en de heel kleine visjes...

BEN: ... die hebben honger.

FRANK: Die kerel is op oorlogspad en daar kunnen wij niets tegen beginnen, vrees ik. Die gasten met hun dure diploma's die weten toch veel meer als ons.

JEANNINE: Menselijkheid en intelligentie krijg je niet door diploma's.

VALERIE: We kunnen ons toch niet laten doen? Ons zonder slag of stoot aan de kant laten schuiven?

ALIDA: Anders neem ik de schuld op mij. Ik werk hier toch nog zo lang niet.

JEANNINE: *(fel)* Neen! Dat wil ik niet.

VALERIE: Dat gaat u blijven achtervolgen!

BEN: *(samenzweerderig)* Zeg Jeannine, de poetsdienst, die ziet en hoort toch alles?

JEANNINE: Dat is waar, Ben.

BEN: Jeannine, jij weet toch meer dan iedereen?

JEANNINE: Ja, ja, dat klopt.

FRANK: Is er zo niets, dat jij over hen weet?

(Jeannine schuifelt ongemakkelijk heen en weer.)

JEANNINE: Ja, euh...

VALERIE: Als het ons kan helpen, dan moet je het zeggen!

(Jeannine fluistert Alida en Valerie iets in het oor.)

ALIDA: Naast het toilet? Dat gebeurt wel meer.

VALERIE: Neen! Scheefpoepen betekent vreemd gaan.

ALIDA: Vreemd gaan? Mankt hij?

FRANK: *(richting publiek)* Is dat hier F.C. De Kampioenen ofzo?

BEN: Die Christian? Ik wist het!

JEANNINE: Hij kwam uit het toilet met één van zijn twee collega's. Cindy of Eveline?

VALERIE: En het was niet om hem te helpen om zijn gat af te vegen.

FRANK: Arme Femke!

ALIDA: Dan zijn we toch gered? Dat moet je vertellen.

JEANNINE: Neen, sorry. Dat zijn mijn zaken niet. Ik heb een erecode. Wat ik tijdens het poetsen zie, dat zijn mijn zaken niet.

ALIDA: *(knikt)* Je reputatie is je heilig.

JEANNINE: Als ik me tot zijn niveau moet verlagen....

FRANK: ... dan verslaat hij u met jarenlange ervaring.

JEANNINE: Ik heb misschien een ander idee. Kom.

(Ze gaan rond elkaar staan en beginnen te fluisteren. Na een tijdje gaat iedereen af, Christian, Femke en Cindy komen op.)

CINDY: Zijn we niet een klein beetje aan het overdrijven?

EVELINE: Alleen zo kunnen we de top bereiken, vrees ik.

CHRISTIAN: Ik moet eerlijk toegeven, dat het me ook niet volledig lekker zit.

CINDY: Ze hameren het er tegenwoordig zo in. Gelukkig zijn is het grootse doel wat we moeten bereiken.

CHRISTIAN: Met als gevolg dat het ongrijpbaar is.

EVELINE: Je krijgt overal impulsen: als ik dit allemaal heb, dan ben ik gelukkig.

CINDY: Maar ik moet ook allemaal dat hebben.

CHRISTIAN: Maar dan mis ik dit.

EVELINE: Je moet een gezin hebben, cool zijn, een job hebben, hobby's, tijd voor je vrienden...

CINDY: Hoe gejaagder wij worden, hoe zotter. Prestatiedrang is een sluipmoordenaar.

EVELINE: En de commerciële druk een echte pletwals.

CHRISTIAN: Eigenlijk doen we ook maar alles om te overleven, om het beter te hebben.

EVELINE: Ik heb het soms moeilijk om mezelf in de spiegel te bekijken.

CINDY: Je bent ook maar een kleintje, hé.

EVELINE: Vandaag krijgt iemand meer prikkels op één dag dan iemand in de middeleeuwen op een heel mensenleven!

CHRISTIAN: De nieuwe directeur vroeg mij, als verkoper, om een afdeling van een bedrijf te reorganiseren. Ik werkte wekenlang keihard, draaide overuren. In het volgende gesprek zegt hij: Dat heb je goed gedaan, maar we hebben besloten om de afdeling af te schaffen. We willen een aantal mensen

ontslaan; stel jij een lijst op van wie daarvoor in aanmerking komt en verzin een plan.

CINDY: Ze nemen beslissingen die ten koste gaan van de menselijkheid van de werknemers, alleen maar omdat één iemand zijn bonus zou kunnen behouden.

CHRISTIAN: Toen de crisis uitbrak, trok een zee van geld terug en zag iedereen wie er tot dan in zijn blootje had gezwommen en wie er een fatsoenlijk badkostuum aan had.

EVELINE: Vroeger waakte een directeur als een goede huisvader over de dienstverlening.

CINDY: Nu waakt de directeur als een pooier over zijn goedkope hoeren!

CHRISTIAN: (*zucht*) Waar ben ik in godsnaam mee bezig?

EVELINE: Presteren, presteren, presteren! Dat zit er zo ingebakken!

CHRISTIAN: Ik heb van nog één ding spijt. Cindy, we hadden nooit mogen zoenen. Ik zie Femke echt graag.

CINDY: Ik heb wel een boontje voor u.

EVELINE: Ik stel voor dat we onze verontschuldigungen gaan aanbieden.

CINDY: Komaan, iets om ons op te peppen!

EVELINE: Dat liedje waarmee we enkele jaren geleden reclame maakten op de regionale televisie?

(Da Da Da van Trio begint te spelen. Eveline en Cindy dansen kronkelend, Christian wat houteriger. Wanneer de zanglijn: da, da, da doet, zingen ze...)

SAMEN: Koop da(t) ma(aar)! Koop da(t) ma(aar)!

(*Ze dansen nog even en gaan dan af.*)

Bedrijf 4

(Jonas, Ben en Frank komen op. Ze dragen een grote kleefsnor.)

JONAS: Een snor!

FRANK: Ja, jongens. Ik had gehoopt dat het meer autoriteit uitstraalde.

BEN: We zien er uit als goochelaars uit de negentiende eeuw of Mexicano's.

(Femke komt op. Ook zij draagt een snor.)

FEMKE: Ja, mannen, ik weet niet waarom ik ook één moest dragen.

FRANK: Het wordt zwart voor mijn ogen!

BEN: Rustig, Frank, rustig!

JONAS: Wat krijgt hij?

FEMKE: Hij kookt over! Veel te veel gevoelens onderdrukt.

BEN: De vulkaan staat op uitbarsten.

JONAS: Het zijn meestal de bergen waar je het niet van zou verwachten.

(Frank loopt briesend af, de anderen volgen hem. Jeannine en Valerie komen op en ze zijn druk aan het poetsen. Christian, Cindy en Eveline komen op.)

JEANNINE: De man die ons op straat wil zetten.

CHRISTIAN: Ik kom om mijn verontschuldigingen aan te bieden.

VALERIE: *(geschokt)* Wat?

CHRISTIAN: Ik heb spijt. Ik ben tot inkeer gekomen.

CINDY: Door de druk om te presteren, heeft hij een fout gemaakt.

JEANNINE: Awel, dat had ik eerlijk gezegd niet verwacht.

VALERIE: Dat is schoon.

CHRISTIAN: Waar is dat meisje?

VALERIE: Wacht, we gaan eens kijken.

JEANNINE: We moeten ons haasten!

(Valerie en Jeannine gaan langs links af. Alida komt langs de andere kant op met een dienblad met daarop cupcakes.)

ALIDA: Een cupcake?

CHRISTIAN: Graag!

(Christian schranst twee cakes naar binnen.)

EVELINE: Neen, dank u.

CINDY: Ik mag overdag geen suiker eten.

(Christian eet nog een derde cake. Jeannine en Valerie komen op.)

JEANNINE: Stop!

CINDY: *In the name of love!* *(op de toon van Diana Ross & The Supremes)* Ja, sorry, ik doe graag karaoke.

JEANNINE: Alida, hij is hier om zich te excuseren.

CINDY: We waren verkeerd.

EVELINE: Het spijt ons echt. Jullie doen je werk goed en hoeven niet te boeten voor onze bloeddorstige drang naar geld.

JEANNINE: Het is te laat.

VALERIE: Hij heeft er al drie op.

CINDY: Te laat voor wat?

(Christian wrijft over zijn buik.)

CHRISTIAN: *(paniekerig)* Wat zat er in die cake?

ALIDA: Laxeermiddel!

CHRISTIAN: Laxeermiddel?

ALIDA: Voor kamelen!

CINDY: Kamelen?

ALIDA: Van mijn schoonbroer.

EVELINE: Is dat een kameel?

JEANNINE: We wilden wraak nemen.

CHRISTIAN: Door mij te vergiftigen?

JEANNINE: (*sussend*) Het enige wat je daar van moet is...

CHRISTIAN: Ik moet dringend naar de wc!

(*Christians buik maakt veel lawaai.*)

ALIDA: Ik heb er misschien wat veel in gedaan? (*ze haalt een leeg flesje boven en keert het om*)

(*Christian maakt aanstalten om naar links te gaan.*)

VALERIE: Ah, neen hé! Deze zijn net gekuist.

JEANNINE: Ga een verdiep hoger!

(*Het lied **Benny Hill Theme** begint te spelen. De poetsvrouwen gaan langs links af. Christian, Cindy en Eveline gaan langs rechts af. Onmiddellijk komen ze weer langs rechts op, zogezegd op een andere verdieping. Ze wandelen snel op de tonen van het lied en vormen een treintje. Helemaal links doet eerst Christian alsof hij op een toiletdeur bonkt, daarna Eveline en dan Cindy. Alle toiletten zijn zogezegd bezet. Ze wandelen in versneld tempo weer naar de rechterkant. Ze komen langs rechts weer op, maar nu snellen ook enkele (huis)vrouwen die eerder de voordeuren openden achter hen aan. Christian, bonkt tevergeefs op wc-deuren. De hele stoet keert weer om en gaat af. Daarna komen Christian, Cindy en Eveline weer op, gevolgd door Jeannine, Valerie en Alida. Ze stoppen in het midden.*)

CHRISTIAN: Alles bezet! Ik houd het niet meer. Als ik nu niet kan, dan doe ik in mijn broek.

VALERIE: De grote baas!

CINDY: Heeft die een privé toilet?

JEANNINE: Neen, in zijn bureau staat wel een tuba.

ALIDA: Zo'n heel groot blaasinstrument?

EVELINE: Ik snap niet wat zo'n tuba...

VALERIE: Dat lijkt wat op een wc en...

CHRISTIAN: (*geschrokken*) Moet ik in de baas zijn tuba kakken?

JEANNINE: Om het goed te maken, zal ik hem nadien kuisen.

(Christian snelt met dicht genepen billen af. Wat later weerklinken hevige protgeluiden en af en toe een noot van de tuba. Ten slotte nog één kleinere scheet en korte noot. Jeannine, Valerie, Alida, Cindy en Eveline gaan af. Daarna komen Ben, Frank en Jonas op.)

BEN: Frank, dat had ik niet in u gezien.

JONAS: Je klimt op die heftruck, je rijdt door het bedrijf.

BEN: Je schreeuwt zoals een wilde indiaan.

JONAS: Je pikt die paletten vol encyclopedieën op, rijdt naar het magazijn...

FEMKE: ... en je steekt alles in brand!

FRANK: (*sip*) Wel spijtig dat de vlammen over zijn geslagen.

BEN: De brandweer was wel snel ter plaatse. Die nieuw kazerne ligt dichtbij.

FEMKE: Ik dacht dat jij altijd kalm en rustig bleef!

FRANK: Eventjes werd het zwart voor mijn ogen.

BEN: Een vlaag van ontoerekeningsvatbaarheid.

FRANK: De toren met opgestapelde frustraties stortte ineen!

(Christian, Cindy en Eveline komen op. Christian wrijft nog over zijn buik.)

CHRISTIAN: En hoeveel woordenboeken hebben jullie verkocht?

JONAS: Het zijn encyclopedieën.

CINDY: Wij hebben voor 12.000 euro verkocht.

EVELINE: Dat zijn veel van jullie encyclopedieën.

JONAS: *(telt lang op zijn vingers)* Wij hebben er.... nul verkocht.

(Jonas neemt de revolver achter Ben zijn riem.)

JONAS: We hebben het zelfs met een revolver geprobeerd.

(Christian, Cindy en Eveline duiken in elkaar.)

CINDY: *(gilt)* Hij heeft een geweer!

EVELINE: *(gilt)* Hij gaat ons af knallen! Gek!

CHRISTIAN: Zot!

(Christian laat een luide wind.)

JONAS: *(sust)* Het is geen echt wapen hoor!

(Jonas richt naar Christian en hij haalt de trekker over. Een oorverdovende knal weerklinkt. Een stuk pink van Christian valt op de grond.)

CHRISTIAN: *(schreeuwt)* Ah, mijn pink! Je hebt mijn pink er af geschoten!

CINDY: *(schreeuwt)* Zotten!

EVELINE: *(schreeuwt)* Psychopaten!

JONAS: *(verbaasd)* Hoe? Dat geweer schiet echt?

BEN: Zat er daarstraks dan geen kogel in die eerste kamer?

(Christian valt op zijn knieën en kruipt paniekerig rond.)

CHRISTIAN: En toch hebben wij nog altijd gewonnen!

FRANK: *(droog)* Hij is wel bij de pinken. *(bedenklijk)* Allez ja...

FEMKE: Ze hebben het enkel gebruikt om mensen aan de deur te beïnvloeden.

CINDY: *(paniekerig)* Hebben jullie mensen met een geweer bedreigd?

EVELINE: *(paniekerig)* Wie zijn jullie?

FEMKE: Maar neen! Het stak gewoon achter Ben zijn riem.

BEN: *(geschokt)* Ik heb dat geweer hier de hele tijd achter mijn riem gestoken? Ik had een klok kunnen afschieten! *(huivert)*

(Jonas richt het geweer in de lucht en hij schiet nog twee keer.)

CHRISTIAN: *(huilend)* I... i... ik geef mij over! Stop met schieten! Goed, goed, jullie hebben gewonnen!

CINDY: Hij moet naar een ziekenhuis!

FEMKE: Waar ligt zijn pink? Ah hier!

(Femke raapt de pink op.)

FRANK: Je moet die in een zak ijs steken.

CHRISTIAN: *(gilt)* Ijs! Haal snel een zak ijs!

BEN: Ah, neen. Neen, neen, je moet die net op lichaamstemperatuur houden.

(Ben neemt de pink over van Femke en gaat naar Christian.)

BEN: Hier, steek dat in uw mond tot je in de kliniek bent.

(Christian opent aarzelend zijn mond. Femke stapte op Ben af en ze slaat de pink uit Bens handen. De pink valt wat verderop neer.)

FEMKE: En als hij die inslikt!

BEN: Ook waar.

CHRISTIAN: Mijn pink!

(In de verte klinkt geblaf. Het komt razendsnel dichterbij.)

FRANK: Die honden!

BEN: Die hebben bloed geroken!

CHRISTIAN: Schat, raap mijn pink op.

(Jonas keert zich om, naar de richting van het geblaf en hij vuurt nog twee keer. Het geblaf stopt.)

JONAS: Ik begin dit wel leuk te vinden! (*bekijkt de revolver*)

(*Ben raapt de pink op en stapt naar Christian.*)

BEN: Niet de mond dus. Waar kan je je pinkt nog stoppen?

(*Ben trekt een enthousiast gezicht, want hij heeft een idee.*)

CHRISTIAN: (*roept*) Ik steek mijn pink niet in mijn gat!

(*Plots kijkt Ben teleurgesteld.*)

FEMKE: (*paniekerig*) Steek die pink onder zijn oksel!

(*Femke pakt de pink af van Ben.*)

CINDY: Moet het uw eigen lichaam zijn?

CHRISTIAN: Ik moet terug kakken!

EVELINE: Hoe lang kan een pink eigenlijk zonder de rest van de vingers?

CHRISTIAN: Ik ga flauwvallen! Ik word duizelig! Ik ga in shock!

JONAS: Tussen een boek? Zoals je vroeger op school bladeren moest drogen? Ik kan een goed boek verkopen als jullie willen...

BEN: Da's hier een chique einde! De firma staat in brand en wij hebben geen rotte cent.

FRANK: Niet alles heeft een *happy end*. Dit past bij het leven.

CHRISTIAN: (*huilend*) Ik heb in mijn broek gedaan!

JONAS: (*troostend*) Ik heb medelijden met u! (*knielt naast Christian*) En ik moet u iets bekennen. Femke en ik zijn naar elkaar toegegroeid.

CHRISTIAN: Is dat uit wraak omdat ik op het toilet Eveline heb gekust?

CINDY: Het was met mij.

EVELINE: Eerlijk gezegd, wij hebben ook eens gekust.

FEMKE: (*fel*) Ik ben niet verliefd op Jonas. Maar wat zeg je daar allemaal?

(Femke pakt het geweer af en wil voor Cindy en Eveline op de grond schieten, maar de kogels zijn op.)

FEMKE: Hebben jullie twee minuten *chance*! (naar Christian) Ik zou uwe piet er af moeten schieten!

CHRISTIAN: (*jammert en huilt*) Het was enkel kussen!

FEMKE: Uw tong dan!

(Ben kijkt op zijn gsm. Hij schrikt.)

BEN: Een nieuw kunstwerk van Ansy!

FRANK: (*sip*) Dat helpt niet echt, hé, Ben.

(Ben leest even op zijn gsm.)

BEN: Kunstenares Ansy dropte haar nieuwe kunstwerk ergens in Vlaanderen. Twee paletten met unieke encyclopedieën, geschat op een waarde van 250.000 euro.

CHRISTIAN: (*kreunend*) 250.000 euro?

FRANK: 250.000 euro in de fik?

FEMKE: Mij bedrogen? Met hen? En we zijn verloofd!

BEN: Met dit kunstwerk wilde ze twee dingen aan de kaak stellen: We leven in een maatschappij waar iedereen zijn mening boven feiten lijkt te staan. In de boeken heb ik mijn eigen verzinsels als waarheid weergegeven.

FRANK: En het andere?

CHRISTIAN: Kan er iemand mij naar de kliniek doen?

FEMKE: (*koppig*) Een van uw minnaressen misschien?

BEN: Schaarste. Als er veel van iets is, dan is het haast waardeloos. Is er slechts één exemplaar, dan is het bijna onbetaalbaar.

FRANK: Hoeveel encyclopedieën heb ik in brand gestoken?

JONAS: Allemaal! Duizend.

BEN: Dan was één exemplaar in het begin 250 euro waard?

JONAS: Dan hebben we ze onder de prijs verkocht?

BEN: We hebben niets verkocht! En als we er één zouden hebben, dan is die 250.000 euro waard?

(Jonas rommelt in zijn tas.)

JONAS: Hier in mijn tas zit nog eentje. Ik dacht die straks te kopen.

FEMKE: Hoera!

(Ra komt op gedanst.)

RA: Riepen jullie mij? Ah, neen, blijkbaar toch niet.

(Ra danst langs de andere kant weer af.)

JONAS: Ik deel het met iedereen!

CINDY: Ook, met ons?

EVELINE: Dat is lief.

JONAS: Oei, sorry, ik bedoelde mijn eigen collega's. Niet jullie. Sorry voor het misverstand.

CHRISTIAN: Ik ga flauwvallen, denk ik.

JONAS: Nu kunnen we al onze dromen laten uitkomen! Femke, je kan je studies in één keer afbetalen. Frank, jullie hebben het wat breder.

(Iedereen slentert weg, Christian kruipt traag achter hen aan.)

CHRISTIAN: *(jammerend)* Kan er iemand mij nu alstublieft naar de kliniek doen? Ik heb mijn lesje geleerd. Ik voel me duizelig. Ik ga nu echt flauwvallen. Ik heb veel bloed verloren.

(Het doek valt of de gordijnen schuiven dicht. Ra komt vrolijk op gedanst.)

RA: Eén jaar later! Eén jaar later! *(richting publiek)* Hoe is mijn naam?

PUBLIEK: Ra!

RA: Hoe?

PUBLIEK: Ra!

RA: Hoe?

PUBLIEK: Ra!

RA: Fuck, ja! En hier is ze dan, de grappigste vrouw van het land. Stand-up comédienne ALIDAAAAAA!

*(Intro van **Seinfeld** speelt. Alida komt in nette kledij opgewandeld. Ze gaat voor een microfoon staan, ze doet aan stand-up comedy.)*

ALIDA: Goede avond, ik ben Alida. Heb ik ooit al verteld dat ik vroeger een poetsvrouw was? Eigenlijk deed ik dat werk heel graag. Mijn lieve collega's lieten me inzien, dat ik eigenlijk mijn droom moest najagen. In dat bedrijf heb ik ook mijn nieuwe vriend leren kennen.

(Christian komt traag op.)

ALIDA: Neen, dat is niet mijn vriend. Zeg, Christian. Nu je voor een aantal procent invalide bent vanwege je pink mag je misschien wel vlak voor de deur parkeren en heb je recht op de beste plaatsen in de zaal. Maar op het podium is toch wat van het goede teveel.

CHRISTIAN: Sorry, verkeerde deur genomen. Ik zoek mijn plaats nog.

(Christian gaat weer af.)

ALIDA: Vroeger was ik heel verlegen en wat alcohol helpt daar tegen. Nu ben ik gestopt met drinken en dat heeft niets met mijn geloof te maken. Eerst drink je om de verlegenheid weg te laten gaan. Uiteindelijk drink je steeds meer en meer... en val je in verlegenheid. Toch niet zo ergerlijk als dronken mannen? Mijn vriend...

(Ben komt met een plateau vol drankjes op.)

ALIDA: Neen, hij niet! Ben, ik ben pas aan het optreden begonnen. Waarom loop je hier op het podium?

BEN: Sorry, Alida! Ik sta ook graag eens in de spotlights! Het zit hier ook zo vol!

(Ben gaat weer af.)

ALIDA: Ik zei dus tegen mijn vriend: Met jou heb ik de Lotto gewonnen... Maar eigenlijk speel ik veel liever op Euromillions.

Ik ben ook iemand die snel kou heeft. En vanaf november heb ik het 's avonds al-tijd koud. Als mijn vriend dan een selfie zou nemen van ons twee, vlak voor het slapengaan. *(Alida houdt haar arm alsof ze een foto neemt)* dan denk ik dat ze hem oppakken. Want vanaf november lig ik in foetushouding opgerold te rillen, net iemand die door een psychopaat door een bos opgejaagd, geslagen en bijna verkracht is. En de minste aanraking met iets kouder dan 50 graden schop ik van me af. *(lacht zelf)*

Iedereen heeft waarschijnlijk al wel eens zo een cadeaubon in een doosje gekregen. Je kent het wel, zo'n lui cadeau als je niet weet wat te kiezen voor iemand. Mijn nieuwe vriend heeft me er zo pas een gegeven.

(Frank komt op.)

FRANK: Moet ik nu op komen?

ALIDA: Ik had het over een cadeau van mijn lief. Jij bent mijn lief niet en je moet straks pas op de piano spelen.

FRANK: Ah, ik dacht dat ik het afgesproken signaal hoorde. Sorry, Alida.

(Frank gaat weer af.)

ALIDA: Op de voorkant van zo'n cadeaudoosje staat er voor de uitstappen altijd een heel gelukkig en enthousiast gezinnetje. *(trekt overdreven blij gezicht en doet alsof ze iemand omhelst)* Allemaal happy! Als ik zo'n bon cadeau krijg om een dagje naar een te drukke stad te trekken, met weinig parkeerplaats, vol kwade gepensioneerden zonder tijd... Wel, dan zou ik niet zo *(lacht uitbundig)* op de doos staan, maar zo *(kijkt heel zuur en verveeld)*.

Ken je van die mensen die zo een panische schrik hebben dat het een of andere elektrisch apparaat te veel zou verbruiken. Als de zon onder gaat, dan trekken ze met een fakkel door het huis (*beeldt het uit*) op zoek naar een wekkerradio die nog in een stopcontact steekt of een tv in *stand by*. Om zo op een jaar twee euro dertig te besparen. Als de wekkerradio 1.00 aangeeft, dat kunnen ze nog net aan. Maar 23.59 da's teveel getal en licht en verbruik! (*schaterlacht zelf.*)

(*Jonas komt op en omhelst Alida.*)

JONAS: Schat, dat was een goede set. Iedereen heeft hard moeten lachen. (*richting publiek*) Allez, bijna iedereen. (*wijst iemand willekeurig aan*) Die man daar niet! 9 euro betaald om hier te komen slapen, goedkoop hotel!

ALIDA: Dames en heren, dit is dus mijn vriend.

(*Jonas kijkt wat aarzelend rond, hij pakt Alida's hand eventjes vast. Daarna gaat hij traag op één knie zitten. Alida's mond valt open van verbazing, want ze denkt dat het een huwelijksaanzoek is. Jonas staat weer recht.*)

JONAS: Sorry, ik dacht dat mijn veter los was.

(*Frank komt met een piano/synthesizer aangerold. **Carin at the Liquor Store** van **The National** begint te spelen. Hij lipt het lied al piano spelend. Een voor één groeten de spelers het publiek.*)

EINDE